

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with long, wavy brown hair and blue eyes is wearing a red Santa hat with white fur trim and a red dress with white lace. She is resting her chin on her hand. The background is a festive bokeh of warm lights with falling white snow.

his
christmas
bonus

jenna rose

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

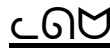
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

ONUN NOEL BONUSU

JENNA ROSE

GİRİŞ

Noel'den nefret ediyorum.

Işıklar. Müzik. Zoraki neşe.

En çok da, herkes artık sahip olmadığım ailelerinin yanına koşarken, benim yalnız kalmaktan nefret ediyorum.

Bu yüzden ofiste kalıyorum, çünkü iş kontrol edebileceğim tek şey.

Sonra Blake ortaya çıktı.

O benim yeni stajyerim. Fazla kendine güvenen. Fazla yakışıklı. Vücudumun ona nasıl tepki verdiğinin fazla farkında.

Noel için izin istiyor... ve ben hayır diyorum.

Kendime bunun işle ilgili olduğunu söylüyorum.

Ama gerçek şu ki, onu burada istiyorum. Benimle birlikte. Beni çözülürken izlemesini istiyorum.

Bana dokunmamalı. Onu istememeliyim.

Ama bana sanki ona aitmişim gibi baktığı anda, korkunç bir şeyin farkına varıyorum:

Odadaki en güçlü kadın kontrolü elinden bırakmak üzere...

Ve ben onu geri istemiyorum.

Not: Sonunda birkaç baharatlı sürpriz var! ♥

Telif hakkı © 2025 Jenna Rose

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

1. [Kathryn](#)
2. [Blake](#)
3. [Kathryn](#)
4. [Blake](#)
5. [Kathryn](#)
6. [Blake](#)
7. [Kathryn](#)
8. [Kathryn](#)
9. [Blake](#)
10. [Kathryn](#)

[Epilog](#)

[BONUS HİKAYE](#)

["Mafya Patronunun Sahibi" Viktor'dan Bonus Bölüm](#)

[\(Mafya Patronunun Sahibi\)](#)

[Yazarı Takip Et](#)

KATHRYN

NOEL'DEN NEFRET EDİYORUM.

Işıklar, renkler, aynı sinir bozucu şarkılar, hatta yemekler. Bana Scrooge deyin, umurumda bile değil.

Ama Noel'de *en çok* nefret ettiğim şey, işime engel olması.

Otuz bir yaşımdayım. Amerika'nın en genç kadın CEO'suyum ve bugünkü konumuma izin alarak gelmedim. Oysa bu zamanlarda tüm çalışanlarım izin almak istiyor.

Evlerine gidip aileleriyle birlikte olmak, hediyeleri açmak, Noel şarkıları söylemek, mahallelerinde dolaşmak ve ışıkları hayranlıkla seyretmek istiyorlar.

Benim ailem yok. Bu yüzden bunların hiçbiri benim için bir seçenek değil.

Annem Harvard'a girmeden hemen önce öldü, babam da mezuniyetten hemen önce öldü. İronik, değil mi?

Bunu onlar için yaptım.

Tüm o ders çalışmak, geç saatlere kadar uyanık kalmak, kendimi uyanık tutmak için kahve içmek. Hepsi onların onayını almak içindi. Ve onlar benim başarıımı görecektik kadar bile hayatta değillerdi.

Bu yüzden, ofisimin camından ofis Noel partisine baktığımda, diğerleri gibi sıcak ve mutlu hissetmiyorum, sadece... yalnız hissediyorum.

"Kathryn?" Şu anki asistanım Francesca, kapıyı dikkatlice çalıyor. "İmzalamanız gereken belgeler geldi."

"İçeri getir," diyorum ona.

İşletmem, üç yıl önce kurduğum bir e-ticaret şirketi. Çoğu startup ilk birkaç yıl içinde başarısız olur, ama benim şirketimin değeri şu anda yaklaşık 1,2 milyar dolar.

Bana Montblanc dolma kalemimi uzatıyor. Tatilin temasına uygun olarak kırmızı olanı bulduğunu görüyorum.

Onu elinden alıp imzalamak üzereyken, omzunun üzerinden bir şey gözüme çarptı.

Noel ağacının yanında gülümseyen, daha önce hiç görmediğim bir adam var.

Uzun boylu, en az 1,80 metre, iş gömleği ve kravat giymiş olsa da spor yaptığı belli.

Onda bir şey nefesimi kesiyor. Kalbim bir an duruyor ve ona bakarken sanki dünya yavaş çekimdeymiş gibi hissediyorum.

Geleneksel anlamda yakışıklı değil. Film yıldızı tipi değil. Ama gözlerim onun yüzünü tararken vücudum anında ısınır.

Keskin hatlardan başka bir şey yok: güçlü bir çene, yüksek elmacık kemikleri ve her kızın öpmek için can atacağı dudaklar. Ve elleri...

Büyük ve güçlü, kalın parmakları sanki bir basketbol topunu avuçlayabilecekmiş gibi görünüyor. Cildimin karıncalandığını ve terlemeye başladığımı fark ediyorum.

Tanrım, bana ne oluyor?

Hiç erkeklere zaman ayırmadım ya da onlardan hoşlanmadım. Aslında, aseksüel olup olmadığımı merak etmeye başladım. Ama şu anda tek bir şey düşünebiliyorum...

O.

"Kim bu kim diye sor Francesca'ya gizlice dikkatli onun yönünü işaret etti.

O da arkasına baktı. "Kim?"

"O, şuradaki!" Sesim yükselir. Neredeyse titriyorum. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışırım. "Ağacın yanında duran adam."

"Oh, bu bizim yeni stajyerimiz Blake Koch."

Dijital pazarlama ekibimizden güzel sarışın Tasha, Blake'in yanına gidip ona bir içki ikram eder. Blake gülümser ve içkiyi alır, içimi bir duygu kaplar — bana yabancı bir duygu. Yıllardır hissetmediğim bir duygu.

Kıskançlık.

Aslında Tasha'nın, daha önce hiç tanışmadığım stajyer Blake ile konuşmasından kıskançlık duyuyorum.

Onun Blake ile flört ettiğini, gözlerini kırıştırdığını ve Blake'in söylediği her şeye güldüğünü izledikçe bu yabancı duygu daha da büyüyor.

Lütfen, o kadar komik olamaz.

Ama o elini uzatıp Blake'in koluna dokunduğunda, kendimi kaybettim.

"Onu buraya getir," diye bağıryorum, Francesca irkiliyor.

"Şimdi mi? Onu şimdi buraya getirmemi mi istiyorsun?"

"Evet, Francesca, şimdi. Onunla daha önce hiç tanışmadım ve benim için çalışanları tanımak isterim."

Francesca iki yıldır benim asistanım ve bana soru sormamayı iyi bilir, ama ofisten çıkmadan önce bana tuhaf bir bakış atıyor.

Onun partide ona doğru ilerlemesini izliyorum. Narin elini onun omzuna koyuyor. O dönüyor ve ben neredeyse kalp krizi geçiriyorum.

Gözleri...

Gözleri aşağıya kayıyor, Francesca'nın dekoltesini açıkça inceliyor. Bugün normalden daha düşük yakalı bir bluz giyiyor.

Şimdiye kadar bu beni rahatsız etmemişti...

Kulağına bir şey fısıldıyor ve adam başını kaldırıyor. Kısa bir saniye için gözlerimiz buluşuyor ve sanki ruhum bedenimden çıkıyor.

Sıcaklık içimi kaplar. Uyluklarım gıdıklanır ve kafamda bulanık bir his oluşur. O, Francesca'yı partiden geçip ofisimin kapısına kadar takip ederken, kendime gelmek için birkaç kez göz kırpmam gerekir.

O, formalite icabı kapıyı çaldı ve onu tanıttı.

"Kathryn, bu Blake Koch, yeni stajyerimiz."

"Teşekkürler Francesca, gidebilirsin." Kısaca söylüyorum, ama onunla yalnız kalmak istiyorum.

Bunu yapmam *gerekiyor*.

Aslında, tüm ofis dedikodu yapmaya başlamadan mahremiyet perdelerini çekebilseydim, bunu yapardım.

Şu anda benden sadece birkaç metre uzakta. Kıyafetlerinin profesyonel görüldüğünü ama ikinci el olduğunu görebiliyorum. Kravatı özensiz bağlanmış ve saati sahte.

Bu adam zengin bir aileden gelmiyor, ama benim şirketimde işe girmeyi başarmış, yani akıllı olmalı. Azimli.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama ben konuşmadan o konuşuyor.

"Selam patron." O sırıtıyor ve karnıma bir sıcaklık yayılıyor. Daha önce hiç yaşamadığım duygular beni ezip geçiyor. "Mutlu Noeller." "Oh, şey, teşekkürler." Tanrım, aptal gibi kekeliyorum. Ben bu şirketin CEO'suyum

Bu şirketin CEO'suyum. Benden korkması gereken o olmalı, tersi değil.

Masama bakıyorum, derin bir nefes alırken dilimle alt dudağımı endişeyle okşuyorum.

Kalbim göğsümde bir davul gibi atıyor. Sabah koşularımda bile bu kadar hızlanmaz.

Onu buraya getirmek kötü bir fikirdi. Dağılmak üzereyim.

"Dudaklarında bir sorun mu var?"

Sözleri beni sersemliğimden uyandırdı. Kafamı kaldırıp bana bakan gözlerine baktım, eğlenceli ve unutulmaz derecede seksiydiler.

"A-affedersiniz?" diye soruyorum, onun açık sözlülüğüne şaşırılmış bir şekilde.

"Dudakların," diye tekrarlar, parmağıyla işaret ederek. "Alt dudağını yaladığını gördüm. Belki rahatsız ediyordur diye düşündüm."

O... benimle flört mü ediyor? Bana asılıyor mu?

Ben onun patronuyum. Bu şirketi ben yönetiyorum. Onu bir anda kovabilirim.

Benden korkması gerekir.

"Dudaklarımın bir sorunu yok," diye cevap veriyorum. "Sadece seninle tanışmak istedim çünkü..."

"Bu iyi," diye sözümü keserek masanın benim tarafına gelir.

"Ne yapıyorsun...?"

Sanki burası benim ofisim değil de *onun* ofisiymiş gibi eşyalarımın üzerine rahatça oturur. Şimdi ona bakıyorum.

Vücudundan yayılan ısrıyı hissedebiliyorum. Sanki birkaç gündür duş almamış gibi kokusunu bile alabiliyorum. Ama bu harika bir şey. Erkek parfümü gibi.

"Ben de seninle konuşmak ve tatil için izin istemek istedim."

Birbirimize bakarken bir duraklama oldu. Gitar teli çok gerilmiş gibi gergin bir an.

"İzin," diye tekrar ediyorum. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Şaka yapmıyorum," diye gülüyor. Sanki istediğini vereceğini şimdiden varsaymış gibi.

Ama onu burada tutmak istiyorum.

Ben izin almayacağım. Herkes geri dönene kadar her gün burada olacağım. Onun burada benimle olması... şey, kendime vereceğim küçük bir hediye gibi olurdu.

"Eve gidecek ailen var mı?" diye soruyorum. Kafasını sallıyor.

"Hayır."

"Peki kız arkadaşın var mı?" Bu sefer başını sallıyor. "Evet."

Midem altüst oluyor. Kıskançlık, göğsüme saplanan sıcak bir demir çubuk gibi içimi yakıyor.

Gözleri acımasız, sanki bedenimi gerçekten tutuyormuş gibi beni yakalıyor. Ne kadar denersem deneyeyim, gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Neyse ki, o dönüyor — ama önce eğilip, neredeyse patronum olduğumu alaycı bir şekilde ima ediyor.

"Teşekkürler patron. İyi Noeller."

Bana sırtını dönüyor ve gözlerim vücudunu tarıyor, giysilerinin altındaki fiziksel hatlarını arıyor.

Güçlü, kalın eli kapıya uzanır. Avuç içleri nasıl bir his verir? Bir erkeğin olması gerektiği gibi pürüzlü mü?

Bir adım atıyor ve pantolonu, kaslı kalçalarının kıvrımlarını ortaya çıkarıyor.

Aman Tanrım, harika bir poposu var...

Ben böyle düşünmem. Bu düşünceler bana yabancı.

Ben Meyer Enterprises'ın CEO'su Kathryn Meyer. Dikkatim dağılmaz. Ama Blake'in eve gidip bir kızla *birlikte olacağı* düşüncesi, *onunla birlikte olacağı* düşüncesi içimde bir şeylerin kopmasına neden oluyor.

"Hayır." Bu kelime dudaklarımdan dökülüyor ve onu durduruyor.

"Ne?" diye soruyor, dönerek.

"Hayır dedim. Senin için izin yok."

Gözleri kısılır, bir kurt gibi bana bakar. "Ama az önce dedin ki..."

"Ne dediğimi biliyorum. Ama sen stajyersin. İzin, daha üst kademedeki kişiler içindir."

Bu şekilde davranmamalıyım. Onu burada tutmak için gücümü kötüye kullanıyorum ve bu yanlış.

O bana bakarken, nabzımın atışını duyabiliyorum ve bu da gerginliği artırıyor. Bu, iş görüşmesi sırasında iki tarafın da birbirinin pes etmesini beklediği bir bakışma gibi.

Ama ben pes etmiyorum. Ve görünüşe göre Blake de pes etmiyor.

Bana gülümsediğinde şok oldum. Tamamen uygunsuz bir davranış.

"Tamam. Sen öyle diyorsan."

"Öyle diyorum," diye cevap veriyorum. Tanrım, benimle konuşma şekli. Sanki ben barda tanıştığı bir kız falanmışım gibi. Beni ciddiye bile almıyor.

"Sorun değil. Anlıyorum. Yalnız kalmak istemiyorsun." Ağzım açık kalır.

Bana basitçe başını sallayıp ofisimden çıkarken, kapıyı açık bırakması beni şaşkına çevirir.

Onun partiye yeniden katıldığını izlerken içim yanıyor. Tasha onu tekrar bulur ve hemen flört etmeye başlar. Çok geçmeden pazarlama departmanından başka kızlar da katılır, hepsi de yeni gelen adama açıkça hayran kalmıştır.

Gülümsüyor, hatta gülüyor. İlgiyi seviyor mu acaba? Bu kızların hiçbirisiyle ilgileniyor olamaz.

Ayrıca, bir kız arkadaşı var.

Bu düşünce içimi burkuyor. Tüm vücudum geriliyor

Yine o kıskançlık.

Odanın diğer ucundan gözlerini yakaladığımda, Francesca'nın bana bıraktığı sözleşmelere bakmak üzereydim.

karşıdan onun gözlerine takılıyorum.

Bana bakıyor ve sanki içimi görüyor gibi. Sanki başka kimsenin göremediği bir şeyi görebiliyormuş gibi.

B u beni korkutuyor, ama aynı zamanda içimi heyecanlandırıyor.

Belki de onu tatil boyunca burada tutarak gücümü kötüye kullanıyorum. Ama artık geri dönmek için çok geç.

Ona aşık oldum. Sanki beni çoktan ele geçirmiş gibi. Tek sorum şu: Bundan sonra ne olacak?

2
BLAKE

Hayır diyeceğini biliyordum.

Bana bakışını gördüğüm anda *anladım*. Zavallı kız. Aslında ona acıyorum.

Her şeye sahip olduğunu düşünüyor: para, başarı, hatta biraz da şöhret... ama içinde bir boşluk var.

Sadece benim doldurabileceğim bir boşluk.

Yine de izin talebimi reddettiği için memnunum. Böylece, bu yeni iş için New York'a taşındığımdan beri beni aldatan kız arkadaşım Veronica'dan ayrılmak için eve uçmam gerekmeyecek.

Tasha ve arkadaşlarıyla sıradan bir sohbet yaparken onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Kıskandın mı patron hanım?

Bunu gizlemek için elinden geleni yapıyor, kraliçe gibi ofisinden ara sıra bana sıradan bakışlar atıyor, ama bu çok açık. Beni istiyor.

Ve bu his karşılıklı.

İnanılmaz bacaklarını ortaya çıkaran bej etek ve ona uyan topuklu ayakkabılar giyiyor. Blazer ceket ve bluzu bile altında bulunan güzel göğüslerini gizleyemiyor.

O çok seksi, ama bunu göstermiyor.

Profesyonel davranmaya çalıştığı için olabilir, ama içimden bir ses onun ne kadar seksi olduğunu farkında olmadığını söylüyor.

Telefonum cebimde titremeye başladığında bakışlarımız tekrar buluştu. Arayan Veronica'ydı. İç çekerek, sohbetten izin isteyip koridora çıktım.

Ofis tamamen camdan yapılmış ve telefonu açarken Kathryn'in gözlerinin hala üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

"Beni aramayı kes. Bitti artık."

"Blake, dur!" Veronica sızlanıyor. Neden hala benim onun sadakatsizliğini bilmediğimi varsayıyor?

"Birbirimize yalan söylemeyi bırakabilir miyiz?" diye soruyorum. "Benim yeni bir işim var. Senin yeni bir erkek arkadaşın var. Bitti artık."

"Blake, yeni bir erkek arkadaşım yok! Seni seviyorum!"

Son bir haftadır bana bu mazereti kullanıyor, ama bu gece gerçekten canımı yakıyor.

"Sen aşkın ne olduğunu bilmiyorsun," diye tıslıyorum. Telefonu kapatıp numarasını engelliyorum, sonra telefonumu cebime koyuyorum.

Bu kadar yeter.

Dürüst olmak gerekirse, beni aldattığı için kızgın değilim. Zaten onun doğru kişi olmadığını biliyordum. Kızgınlım çünkü yalan söyledi ve ben onu yakaladıktan sonra da yalan söylemeye devam etti.

Yalancılara tahammülüm yok. Aklımdan geçenleri söylerim. Kendimi tutmam.

Buna tahammül edemeyenler, hayatımda olmasını istemiyorum.

Kathryn, partiye geri dönerken beni izliyor, ama ben ona bakmıyorum. Aslında, sonraki iki saat boyunca ona bir kez bile bakmıyorum.

Nasıl hissediyorsun prenses? İstedğini elde edememek nasıl bir duygu?

Vücudum niyetle titriyor. Kan bacaklarımla arasında düzenli olarak pompalanıyor. Penisim şişmiş, spor külotumla zar zor tutunuyor. Ama biri dikkatli bakarsa, şişkinliğimi görecektir.

İçeri girdiğimde parti sona ermek üzereydi. Tasha gözleri parlayarak bana doğru koştu.

"Oops," diye kıkırdıyor. "Bak nerede duruyoruz!"

Yukarı bakıyorum. Ökse otu.

"Ah," diye sırıtıyorum. "Üzgünüm, yapamam..."

"Hadi ama. Noel'deyiz! Sadece bir öpücük?" Başını çevirip yanağını bana uzatıyor.

Bakıyorum ve Kathryn'in bana baktığını görüyorum. Gözleri çaresizlikle dolu. Amerika'nın en güçlü CEO'larından biri olan bir kadın için hiç de karakterine uygun olmayan bir bakış.

"Tamam, sadece bir öpücük."

Yavaşça eğildim... çok yavaşça... Kathryn'in olanları görmemesi için yana doğru eğildim.

Dudaklarımı yanağına bir santimetre kadar yaklaştırdığımda Tasha neredeyse titriyor.

Bunu görüyorsun, değil mi? Bu seni kızdırıyor...

Havayı öpüyorum, sonra geri çekiliyorum. Tasha göğsüme vuruyor. "O bir öpücük değildi!"

"Üzgünüm." Omuz silkiyorum. "Bu gece için elimden gelen tek şey bu."

Onun yanından geçerken hoşnutsuz bir ses çıkarır. Kathryn şimdi kızgın, yanakları sevimli bir pembe kırmızıya dönmüş.

Mutfağa gidip buzdolabından bir maden suyu alıyorum. Döndüğümde, o arkamda duruyor.

"O neydi?" diye tıslar, arkasındaki kapıyı kapatır. "Ne neydi?" diye gülümserim.

"O!" Arkasına işaret ediyor.

"Oh, o öpücük mü?" Seltzer'ımı rahatça yudumluyorum. "Noel'deyiz, biliyorsun. Ökse otu var."

Bütün vücudu titriyor.

Gözlerim, ince ve kadınsı boynuna kayıyor. Böylesine güçlü bir kadın için, gerçekten minyon ve narin. Topuklu ayakkabıları olsa bile, boyu benim omuzlarıma bile yetişmiyor.

Eteği vücuduna tam oturuyor. Eminim onun için özel dikilmiştir. Muhtemelen benim arabamdan daha pahalıdır. Kadınların bu kadar dar bir şeyin içinde nasıl yürüyebildiklerini hiç anlamamışımdır.

"Ökse otu mu? Mazeretiniz bu mu?" diye tısladı. Onun videolarını internette izlemiştim, her zaman çok kontrollü, çok profesyoneldi. Şimdi ise ağlamak üzere gibi geliyor. "Gerçekten öyle yapabileceğini mi sanıyorsun..."

"Onu öpmedim, Kathryn."

Donup kalır, ağzı açık, göz bebekleri titriyor.

"Ne?"

Bir adım öne çıkıyorum, o geri çekiliyor. Daha da yaklaşıyorum, o daha da geri çekiliyor.

"Ama *seni* öpebilirim. İstedğin bu, değil mi?"

Nefesini tutar. Gözleri büyür ve benden başka bir şeye odaklanmaya çalışır. Ama o kadar yakını ki, bu neredeyse imkansızdır.

"Bana böyle konuşamazsın... Ben Kathryn Meyer'im. Bu şirketin CEO'suyum!"

Gözlerimi vücudunda yukarı aşağı gezdirirken, altında yatan güzelliği hayal ederek gülmekten kendimi alamıyorum.

"Korkmuş küçük bir tavşan gibi görünüyorsun, biliyor musun?"

Sanki hafif bir esinti onu yere düşürecekmiş gibi, iki eliyle tezgâha tutunarak dengede kalmaya çalışır.

Yaklaşıyorum, tasarımcı parfümünün kokusunu içime çekiyorum. Blazerinin eteğine uzanıyorum, ama o benden uzaklaşıyor.

Gözleri ellerime kayıyor ve dudakları sanki ellerime çekiliyormuş gibi açılıyor. Okulunu bitirmek için çalışmak zorunda kalan bir erkeğin pürüzlü elleri. Ben onun gibi zengin bir aileden gelmiyorum.

Eminim pahalı nemlendiriciler, spa tedavileri, yaşlanmayı geciktiren diyetler ve uyguladığı pahalı fitness programları sayesinde elleri yumuşak ve pürüzsüzdür.

"Beni istiyorsun," diyorum yumuşak bir sesle. "Söyle gitsin."

Dudaklarından çekingen bir kahkaha dökülür. Sanki ateşini ölçüyormuş gibi elini alnına götürür. Ateşinin yükseldiğini neredeyse görebiliyorum.

"*Sen... çok* haddini aştın..."

"Söyle," diye tekrar ediyorum, ona yaklaşarak vücudumu onun vücuduna yaslıyorum.

Şimdi aşağıya bakıyor. Ayaklarımızın dibine.

"Bu davranışın için seni kovmam gerek," diye fısıldıyor, ama bana değil, kendine söylüyor. Sanki benim patronum olduğunu hatırlatmak istercesine.

"*Söyle*," diye homurdanarak çenesini kaldırıp gri-mavi gözlerini benimkilere bakmaya zorladım. "Yoksa gidiyorum."

An, neredeyse dayanılmaz hale gelene kadar uzar. Bir iç çekerek, dönüp gitmek üzereyim, ama o anda o söyler.

"Ben... seni istiyorum..."

Geri dönüp ona yaklaşıyorum, böylece sertleşmiş penisimin karnına bastırdığını hissedebilsin.

"Tekrar söyle."

"Seni istiyorum," diye tekrarlar, sesi neredeyse bir fısıltıdır. "Aferin kızım."

Onu öperim ve bu, şimdiye kadar yaşadığım en inanılmaz öpücük olur. O kadar narin, o kadar yumuşaktır ki. Sanki daha önce hiç öpülmemiş gibidir.

O öpüşmüyor. Bütün işi bana bırakıyor. Dilimi ağzına soktuğumda, sanki bu tamamen yeni bir şeymiş gibi gerginleşiyor.

Acaba bakire mi?

Olamaz. Otuz bir yaşında. Otuz bir yaşına gelene kadar en az bir kez bile sevişmemiş ne tür bir kız olabilir ki?

Ama bu düşünce beni çok tahrik ediyor.

Eğilip eteğinin kenarının hemen altındaki çıplak bacak derisini okşuyorum. Yukarı doğru hareket edip parmaklarımı altına kaydırduğımda, ağzıma nefesini veriyor.

Düşündüğüm gibi, cildi yumuşak, pürüzsüz ve sıcaktı.

Külotunun dantelini hissedene kadar yukarı doğru ilerliyorum. Kumaşı kenara çekip, altında çıplak ve ıslak olan amını buluyorum...

...ve *benim* için hazır.

"Ben... bunu yapamam," diye patlar. Yine, gözlerimin içine bakmasını sağlarım.

"Bir dakika önce bana ne dedin?"

Güzel yüzünde bir dizi duygu belirir. Gözleri büyür ve dudakları titrer.

"Seni istiyorum..."

"O zaman istemiyormuş gibi davranmayı bırak."

Pürüzsüz, ağda yapılmış am dudaklarını parmaklarımla okşuyorum. *Bunu başkası için yapmamış olsa iyi olur.* Ama öpüşme deneyiminin açıkça eksik olduğunu görünce, bundan şüphe duyuyorum.

Nazikçe okşuyorum, onu biraz kızdırıyorum, sonra parmağımı nazikçe yarık boyunca yukarı doğru kaydırıyorum, bu da dudaklarından bir inilti kopmasına neden oluyor.

Klitorisini bulup bastırduğımda tüm vücudu titrer. "Aman Tanrım..."

Başparmağımla düğmesini okşayarak küçük daireler çiziyorum. Sıvıları parmak uçlarımı kaplıyor, iç uyluklarını ıslatıyor. Vücudu benden daha fazlasını istiyor.

"Bu kedi kimin şimdi, prenses?" diye soruyorum, diğer elimle gömleğinin üzerinden göğsünü tutuyorum.

"Senin," diye fısıldadı.

"Kimse sana bunu yapmadı, değil mi?" Cevabını biliyorum sanırım, ama tereddüt etmesi beni çok heyecanlandırıyor.

Sonunda başını sallar. "Hayır."

Evet, lanet olsun.

Bu, onun benim olduğu ve onu istediğim her şekilde sahip olacağım anlamına geliyor

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye soruyorum, ona daha fazla baskı uygulayarak.

klitoris. "Bütün gün erkeklere emir yağıdırıyorsun. Onlara ne yapmaları gerektiğini söylüyorsun. Ama sana bir şey söyleyeyim. Bana bunu yapamazsın, değil mi?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Yapamam..."

Güzel. Artık anladı.

Devam ediyorum, daha fazla baskı uyguluyorum, o titremeye devam ederken gömleğinin üzerinden göğüslerini sıkıyorum.

Boşalmak üzere olduğunu anlayabiliyorum. Artık sadece birkaç saniye kaldı, benim sikimi onun minik, ıslak amına sokmak için can atıyor.

Ama şimdi zamanı değil. İkimiz için de.

"Blake..." diye inliyor. Elini uzatıp bana tutunuyor, sanki bir trenin çarpacakmış gibi kollarını omuzlarıma doluyor.

Ve o anda duruyorum. Tamamen.

Sadece durmakla kalmıyorum, elimi eteğinin altından çekip geri adım atıyorum.

"Hayır. Henüz değil."

Ağız açık kalır, ama ne diyeceğini bilemez. Kesinlikle çok sevimli görünüyor, ama aynı zamanda neredeyse kalbi kırılmış gibi.

Eğilip dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum ve fısıldıyorum, "Bu gece⁸caddedeki motelde buluşalım, gerisini alabilirsin."

Yanağına bir öpücük kondurup dışarı çıkıyorum, sertleşmiş penisim

pantolonumun altında zonkluyor.

Doğru, patron. Senin için daha çok şeyim var ve sen de bunu istiyorsun...

KATHRYN

Caddeyi geçerken ne yaptığımı bilmiyorum, batan güneş ufukta kaybolmadan önce bana son bir kez sıcaklığını bahşediyor. Kar hafifçe yağıyor, şehri beyaza brndryor.

Normalde, bu semtte asla grlmem. Giydiğim palto, bu binaların ortalama kirasından daha pahalı.

Neden bunu yapıyorum? Ben de bilmiyorum.

Ama hala acı çekiyorum. Ofisin mutfağında olanlardan dolayı vücudum hala titriyor...

...bana yaptıklarından dolayı.

Blokun etrafını dolaşıyorum ve motel görünüyor. Midem bulanıyor ve neredeyse geri dönüyordum.

Delirdim mi ben? Kendi şirketimin CEO'suyum! Burada ne işim var benim?

Hayır. Bunu bitireceğim, diye düşünüyorum ve kapıyı açıp içeri giriyorum. *Bu şimdi sona erecek.*

Açıkça bir şeylerin etkisinde olan sıkılmış bir kız olan tezgahtar bana bir bakış atıp koridoru işaret ediyor.

"Affedersiniz?"

"115 numaralı oda. Sizin geleceğinizi söyledi." Bana bir anahtar kartı uzatıyor ve telefonuna geri dönüyor.

Bu olamaz. Sanki ateşli bir rüyaya girmişim gibi, vücudum otomatik pilotta çalıyor. Binlerce düşünce

, iki bin dolarlık topuklu ayakkabılarım lekeli bordo halıyı sıyrırken.

Geçtiğim odalardan boğuk sesler geliyor. Televizyon, parti, bağırışlar... hatta inlemeler...

Odaya vardığımda ellerim titriyor. 115.

Kartı sensöre bastırıyorum ve kapının açıldığını duyuyorum. Hızla kapıyı açıp içeri giriyorum ve arkamdan kapatıyorum.

"Merhaba?" diye sesleniyorum. Cevap yok. "Blake?"

Banyoya baktığımda kalbim hızla atıyor. Boş. Yatak odası da öyle. Tüm oda boş. Sadece ben varım. O burada değil.

Gitmeliyim. Bu çok saçma.

Ama gitmiyorum. Köşedeki sandalyenin kenarına yavaşça oturuyorum. Boğazım kurumuş, zorlukla yutkunuyorum, sabırsızlıkla ayağımı yere vuruyorum.

Nerede bu adam?

Dakikalar geçiyor. Kalkıp gitmek üzereyim ki kapının kilitlendiğini duyuyorum.

Kalbim bir an durur. Bir erkeğin odaya girdiğini ve kapının tekrar kapandığını, ardından sürgünün sesini duyarım.

"Blake?" diye sesleniyorum, sesim titriyor.

Cevap yok. Yaklaşan ayak sesleri.

Panik hissi başlarken derin bir nefes alıyorum. Bu çok kötü bir fikirdi. Ne düşünüyordum ki?

Önce ayakkabısını görüyorum — yıpranmış deri, ofis için zar zor kabul edilebilir. Sonra köşeyi dönüyor.

Sert bakışları beni bulur ve eğlenerek inceler, sanki bu gece geleceğimi *biliyormuş gibi*, ben bilmesem de.

Çenemin titremesini engellemek için alt dudağımı ısııyorum. "Güzel görünüyorsun," diyor basitçe.

"Bu olamaz." Kafamı sallayıp ayağa kalkıyorum. "Bunun ne kadar kabul edilemez olduğunu biliyor musun? *Beni* bekletmek?"

Blake sırtarak gülümser. "Doğru, unutmuşum. Güçlü patron hanım kimseyi beklemez. Her şey onun programına göre olur."

Ağzım açık kalır. Ne diyeceğimi bile bilemiyorum.

Kibirli ve kendini beğenmiş haliyle çok çekici. Bu özellikleri fiziksel bir dokunuş gibi yayılıyor ve gözlerinden kaçarak ayakkaabalarına bakmamı sağlıyor.

"Bu... senin davranışın... kabul edilemez."

"Öyle mi?"

"Ben senin patronunum." Derin nefesler alarak başımı sallıyorum.
"Bana böyle konuşman, bana dokunman, beni buraya davet etmen... Bunların hepsi şimdi sona eriyor."

Ellerim titriyor. Ondan saklamak için ceketimin eteğini tutuyorum, ama onun gördüğünü biliyorum. O her şeyi görür.

"Bu gece buraya geldin," diye karşılık verdi ve aramızdaki mesafeyi kapattı. "Neden yaptın bunu, Kathryn?"

İlk ismimi kullanıyor... ne cüret.

"Geldiğim... sana söylemek için..." Kelimeleri zar zor bulabiliyorum. "Bunun uygunsuz olduğunu. Davranışların, ilişkimiz..."

Gülüyor. "*İlişki*, ha?"

"Aramızdaki güç dengesizliği... bu doğru değil. Ben senin patronunum, sen benim çalışanım..."

Cümlemi bitiremeden Blake ellerini üzerime koydu. Biri belime, diğeri bileklerime, onları birbirine bağladı. Haklıydım, elleri çok güçlüydü.

Sonra kendimi duvara yaslanmış, ellerim başımın üstünde, onun inanılmaz gücüyle sıkıştırılmış buluyorum.

"Güç dengesizliği mi? Gerçekten mi? Bana karşı gücün olduğunu mu sanıyorsun, Kathryn?"

Kalbim patlayacak gibi. Vücudumun her santimetresi yanıyor. Daha önce hiç hissetmediğim şeyler beni alt üst ediyor.

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Terlemeye başlıyorum ve bu da makyajımı bozacak.

Yüzüme sıcak basıyor. Dudaklarım karıncalanıyor. Böyle devam ederse panik atak geçireceğim.

"Bırak beni," diyorum yumuşak bir sesle.

Anında bırakıyor. Ama önce, sanki onun ne yapacağına karar verdiği küçük evcil hayvanıymışım gibi, bana eğlenceli bir gülümseme atıyor.

Düşen çantamı alıp kapıya yöneliyorum. Buradan çıkmam lazım. Hiç gelmemeliydim.

Neden geldim? Blake beni zorlamadı. Kendi isteğimle geldim.

Yap

aca Ya da belki zorladı. Yani, elini eteğimin içine soktu
ğım

ve daha önce hiçbir erkeğin bana yapmadığı şeyler yaptı.

Beni ilk orgazmıma *çok* yaklaştırdı ve sonra bunu benden esirgedi. Ne yapmam gerekiyordu? Eve gidip kendimi tatmin etmekten mahrum mu kalmalıyım?

Hayır. Bu *onun suçu*. Benim değil.

Çantamı kapının önüne bırakıp, dönüp ona doğru koşuyorum. Onun yüzündeki o gülümsemeyi silip atacağım.

Elimi kaldırıp tokat atmak için salladım, ama o, ne olduğunu anlamadan bile, havada bileğimi yakaladı ve diğer kolumu da tuttu.

"Ah, ah, ah," diyor, dudaklarıyla tsk sesleri çıkarıyor. "Bunu yapmak istemezsin."

"Benim ne istediğimi sen nereden bilirsin?" diye karşılık veriyorum. Bütün vücudum titriyor. Dokunuşu harika, yıkıcı derecede harika.

Tek cevabı bir gülümseme ve o şiddetli bakışlar... Sanki içimi, gitmeye çok korktuğum yerleri gören bakışlar.

Beni tekrar bırakıyor, ama bu sefer bir köpeği çağırır gibi parmaklarını şıklatıyor. Beni işaret ediyor.

"Dizlerinin üzerine çök."

Ne yaptığımı fark etmeden, onun önünde diz çökmüş, yukarı bakıyorum. Bir tanrı gibi üzerimde yükseliyor.

"Soyun."

"N-ne?" diye kekeledim.

"Giysilerini çıkar." Bu bir istek değil, emirdir.

"Hayır!" diye itiraz ettim. Kırılmam gerekirdi ve kırıldım da, ama yeterince değil. Onun davranışının hak ettiği kadar değil. "Giysilerimi çıkarmayacağım

"O zaman git." Omuzlarını silkiyor. Sanki ne yaptığım umurunda bile değilmiş gibi. O emir vermek için burada, ben de itaat etmek için.

Kayboldum, beni pençesine alan bu ateşli rüyaya kapıldım. Ne kadar derine inersem, kontrolüm o kadar azalıyor.

O benim üstümde durup izlerken, beklerken, ben orada sonsuza kadar süren bir süre boyunca diz çökmüş durumdayım...

Sonra, düşünmeden, ceketimin düğmelerini açmaya başlıyorum.

O hiçbir şey söylemiyor. Sadece ceketimi çıkarıp kenara koymamı izliyor. Parmaklarım bluzumun düğmelerine doğru hareket ediyor. Onları açıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

Bluzumu çıkarırken ve eteğimin fermuarını açarken kalbim kulaklarımda hızla atıyor.

İkisi de vücudumdan düşüyor ve beni sadece sütyen ve külotumla baş başa bırakıyor.

Endişe, buz gibi bir yağmur gibi üzerime çöküyor. Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum, bununla mücadele etmeye çalışıyorum.

"Gerçekten benim üzerimde bir gücün olduğunu mu düşünüyorsun, Kathryn?"

Gücüm yok oldu. Her gün insanlara emirler yağıdırıyor, binlerce kişinin hayatını etkileyen kararlar alıyorum, ama şu anda, bu anda, bunların hiçbiri önemli değil.

Çünkü Blake kontrolü ele geçirmiştir.

"Onlar da," diyor, iç çamaşırlarımı işaret ederek. "Çıkar."

"Lütfen..." diye inliyorum, kollarımı gövdemin etrafına dolayarak. "Utangaçlık yapma, Kathryn. Hemen çıkar."

Sesi güçlüydü, benim üzerimde etkisi vardı. Ona karşı gelemezdim.

Erişip önce sütyenimi çıkarıyorum. Askıları omuzlarımdan düşüyor, ama çıkarmadan önce kolumla göğüslerimi kapatıyorum.

Sonra külotumu...

Onu çıkarmak için dizlerimin üzerinde ileri geri hareket etmem gerekiyor, ama sonunda çıkarıyorum ve hemen diğer elimle merkezimi kapatıyorum.

Başımı eğiyorum, ona bakamıyorum. Neden böyleyim?

Utaniyor muyum?

Neden utanayım ki? "Aferin kızım."

Blake'in sesi beni düşüncelerimden sıyrıyor. Yüzüm kızararak ona bakıyorum, çıplaklığımı kollarımla örtüyorum.

Konuşmak için ağzımı açıyorum, ama fırsat bulamıyorum çünkü bir anda üstüme çıkıyor.

Beni yakalayıp yere yatırıp her yerimi öperken nefesim kesildi. Göğüs uçlarımı emip sonra karnımı öpmeye başladığında vücudum gerildi.

karın ve...

Durur, beni kalçalarımın yakalar, döndürür ve bu ucuz otelin kirli halı kaplı zeminine yapıştırır.

Bu beni tiksindirmeli. Ama bunun yerine, uçuyorum. Sanki elektrik vücudumu kaplamış gibi, o beni her yerimden öpmeye devam ediyor.

Boynum, omuzlarım, belim ve sonra...

...dişlerini popomda hissediyorum.

Küçük bir ısırık. Bana verdiği şey bu, beni çığlık attırıyor. Göz kamaştırıcı bir hızla, dudakları neredeyse benimkilere değiyor. "Küçük bir köpek yavrusu gibi ses çıkarıyorsun, biliyor musun?"

Cevap veremiyorum.

Tek farkında olduğum şey, vücudunun ısısı, beni kontrol etmek için kullandığı kaba kuvveti, üzerime bastıran gergin kasları ve uyluklarıma bastıran güçlü şişkinliği.

Bacaklarımı açarak beni ortaya çıkarır, kendini bana gösterir.

Yanaklarım daha da kızarıyor, o kadar ki neredeyse acıtıyor. O parmağıyla kalçalarımın kıvrımlarını izlerken, sonra kutsal yerime kayarken...

Ondan başka hiçbir erkeğin dokunmadığı yere.

Bir zevk dalgası yıldırım gibi içimi kaplıyor. Mutfakta bana yaptıklarından dolayı zaten hassas durumdayım... hala bedenimin arzuladığından mahrumum.

O klitorisimi tekrar ovmaya başladığında, bilinçli zihnim arka plana çekiliyor ve ilkel dürtülerim kontrolü ele geçiriyor.

Dudaklarımdan kirli motel halısına bir inilti dökülüyor. Uyluklarım sıırılsıklam. Tutkuyla sıırılsıklamım.

O daha hızlı, daha sert hareket ediyor ve ben titremeye başlıyorum. Elimi uzatıp yatak ayağını tutuyorum, yaklaşıırken... bir şey...

Nasıl bir his olacak? Beni mahvedecek mi?

Blake'in nefesi kulağımda sıcak. Çıplak bedenimi yerinde tutan bir kas yığını.

Neredeyse oradayım, ama o anda panik beni kaplıyor.

Donup kalıyorum, uyluklarımı onun eline sıkıca kenetliyorum.

"Hayır." Onun altından kurtulmaya çalışıyorum, ama o çok güçlü. "Yapamıyorum..."

Korku beni ele geçiriyor. Bilinmeyenden korkuyorum. Bırakmaktan korkuyorum.

Ona tamamen teslim olmaktan korkuyorum.

"Evet, yapabilirsin," diye fısıldıyor, sesinde daha önce hiç görmediğim bir şefkat var. "Sadece bırak kendini, Kathryn. Bunu istiyorsun. Değil mi?"

İçimde çok büyük bir baskı var... Titriyorum, yanağımın içini ısıriyorum.

Neden direniyorum? Neden karşı koyuyorum?

Buraya kadar geldin, değil mi? Neden şimdi duruyorsun?

Başımı sallıyorum. "Evet..."

"O zaman gel beni al."

Blake parmağını tam doğru şekilde hareket ettirerek, beni doruğa ulaştırmak için tam doğru miktarda sihir ekliyor.

Aniden içimi bir sıcaklık kaplar, ardından içimde derin bir zonklama hissedirim. Kendimi bırakırım ve bedenim kontrolü ele alır. İnanılmaz bir zevkin yoğun bir şekilde serbest kalmasıyla kendimden geçerim.

Bunun böyle olacağını hiç hayal edemezdim...

Bütün vücudum titrer. Blake beni sıkıca tutar, parmağı hala klitorisimde ama hareket etmiyor. Başım dönmeye başlarken nefes nefese inlerim.

Ve sonra gözyaşları gelir.

İlk orgazmımın dalgasını sürmek muhteşem, cennet gibi.

Ama aynı zamanda şimdiye kadar yaşadığım en duygusal deneyim.

Hıçkırarak ağlamaya başlıyorum, vücudum hala titriyor ve Blake beni güçlü kollarına alıyor. Beni kucağına oturtuyor ve ben hıçkırarak ağlarken, yanaklarımdan mutluluk gözyaşları akarken beni kucaklıyor.

"İşte böyle, bebeğim," diye fısıldar. "Bırakmak böyle bir şey."

Onun beni hiç kimsenin tutmadığı gibi tutmasına izin veriyorum.

Ve bu çok güzel. Tam da ihtiyacım olan şey ve o bunu biliyor...

Kathryn'i görmeyeli iki gün oldu. Sözde "hastalık izni" aldığı için evden çalışıyor. Ama ben gerçeği biliyorum.

Benden saklanıyor.

Francesca burada, patronunun emirlerine uyarak ofiste koşturuyor, ama çoğu çalışan Noel tatilinde. Bana verilmeyen tatil.

Böyle bir güç, diye düşünüyorum, Kathryn'in çıplak bir şekilde önümde diz çökmüş halini hayal ederek eğleniyorum. Neye bulaştığını hiç bilmiyordu.

Şimdi daha fazlasını istiyor, ama bunu itiraf edemiyor.

Onun vücudunun benimkinin altında titrediğini düşününce sikim seğiriyor. Onun orgazmını izlemek, şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi.

"Ben... daha önce hiç orgazm olmadım..." Sonra onu kucaklarken bana böyle söyledi. Bakirelerin bakiresi. Hiç öpülmemiş, dokunulmamış ve kesinlikle hiç sikilmemiş.

Ama bu değişecek. Onu alacağım.

Kafamı sallayıp başka şeylere odaklanmaya çalışıyorum, böylece gün boyu acı veren bir ereksiyonla uğraşmak zorunda kalmayayım. Sonunda mesai saati bittiğinde, asansörle aşağı inip bir taksi çağırıyorum.

"Doğu 71. Cadde," diyorum şoföre.

"Güzel," diye cevaplar, kalın New York aksanıyla. "Patronu görmeye gidiyorsun, ha?"

Kendi kendime gülümserim. "Evet. İş çıkışı halletmem gereken bazı işler var."

Yolculuk sorunsuz ve neyse ki hızlı geçiyor. Geçtiğimiz eski, pahalı binalara bakıyorum. Onlardan birine sahip olacak kadar param olduğunu hayal bile edemiyorum.

Ama Kathryn'in var.

"Buraya," diyerek ona nakit olarak ücretini veriyorum. "Teşekkürler."

Bu günlerde patronunuzun adresini bulmak zor değil. Google'da hızlı bir arama yaptığımda, onun bu konağı 45 milyon dolara satın aldığına dair bir makale buldum.

Gülümseyerek, ön kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı çaldım.

İlk başta ses çıkmaz, sonra tanıdık ayak sesleri duyarım. Gözümün ucuyla bir hareket görürüm ve onun oturma odasından koşarak geçtiğini fark ederim.

"Çok uzun sürdü..." diyor kapıyı açarken. Ama beni görünce ağzı açık kalıyor ve yüzü kızarıyor.

"Merhaba patron," diyorum el sallayarak. "Sen... kurye değilsin."

"Hayır," diye cevap veriyorum ve onun yanından geçerek eşiğe adım atıyorum. "Ben senin yeni stajyerim. Hatırladın mı?"

"Hey!" diye bağırır, sanki evinin içine daha fazla girmemi engelleyebilirmiş gibi önüme atlar. "Ne yaptığını sanıyorsun? Buraya böyle giremezsin!"

"Az önce girdim," diye cevap veriyorum.

Kathryn evde çalışmak için giyinmiş. İnanılmaz bacaklarını ortaya çıkaran pijama şortu ve gözlerine yakışan bebek mavisi bir sweatshirt giyiyor.

Onu motelde çıplak ve savunmasız bir şekilde bana teslim olmuş halde düşününce çenem titriyor.

Ona istediğim her şeyi yapabilirdim ve o da bunu memnuniyetle kabul ederdi.

"Bu doğru değil!" diye bağırıyor, neredeyse çılgılık atıyor. "Burası benim *evim*. Burada olamazsın. Bu... son derece uygunsuz."

Gülümsemeden edemiyorum. O kadar sevimli ki. Sevimli ve seksi. Onun kıyafetlerini yırtıp atmalı ve onu burada, yerde sikmeliyim.

O bile itiraz etmezdi. Benim sikim onun amında iken.

Onun *bakire* amcığına.

"Günlerdir ofise gelmedin," diye cevap veriyorum. "Seni kontrol etmek istedim, iyi olup olmadığını ve benden kaçmadığını..."

Saçlarını eliyle düzeltirken alaycı bir şekilde güldü. Patronum olarak imajını korumaya çalışıyordu ama başarısız oluyordu.

Uzun bir sessizlik oldu, hiçbir şey söylemedi. Orada durup, sanki zihinsel olarak bir şeye tutunmaya çalışır gibi, yere bakakaldı.

"Burada olamazsın," diyor sonunda. "Ne oldu..." Sesi kesiliyor.

Dudakları titriyor.

"Evet?"

"Geçen gece olanlar bir hataydı. Bir daha tekrarlanmayacak bir hata. Sen benim stajyerimsin ve bu şekilde buraya gelerek —"

"Tamam, ben bırakıyorum," diyorum basitçe ve ayrılmak için dönüp gidiyorum. Kapı koluna uzanırken, arkamda onun ayaklarının sert ahşap zemine vurma sesini duyuyorum.

Yine önüme atlayarak yolumu kesiyor. Yüzü kızarmış ve gözle görülür şekilde titriyor.

"Hayır!" diye bağılıyor, gözleriyle yalvararak elimi tutuyor. "Sen... istifa edemezsin!"

"Yapamam mı? Neden?" Konuşmak için ağzını açıyor ama aramızda sessizlik hakim. "Beni istediğin için mi, Kathryn?"

Başparmağımla elinin arkasını okşuyorum. Yumuşak cildi çok sıcak ve beni motele geri götürüyor.

Yavaşça, gözleri yerde, başını sallamayı başarır.

Ellerimi kaldırıp yüzünü avuçlarım, güzelliğini çerçevelerim ve bana bakmak zorunda kalması için kaldırırım.

"Dedim ki, *beni istediğin için mi?*" diye tekrar ediyorum.

Bu sefer, zayıf bir cevap verebiliyor. "Evet."

Gerilim hissedilir derecede. Birbirimizin gözlerine bakarken tüm oda elektriklenir. Elimi saçlarında gezdirerek ortamı biraz yatıştırmaya çalışırım.

Ama o hala titriyor.

Motelde onu orgazma ulaştırırken altında nasıl titrediğini ve sonrasında nasıl gözyaşlarına boğulduğunu düşünüyorum. Ne

an.

Sanki onun varlığından bile haberi olmadığı bir engeli yıkmıştım.

"O zaman dizlerinin üzerine çök," diye bağıryorum.

Bu sefer, anında oluyor. Yere çöküyor, ellerini uyluklarına koyuyor, benim irademe boyun eğiyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum.

Gözleri büyüdü ve bana bakarken göz bebekleri genişledi.

Yavaşça uzanır ama ben geri çekilirim ve başımı sallarım. "Hayır.

Ağzını aç."

Nazikçe dudaklarını hafifçe aralıyor. Kurabiyeyi ağzına sokuyorum ve o da küçük bir ısırık alıyor. Gülümsüyorum.

"Yemek yerken çok tatlı görünüyorsun."

Cevap vermez. Onun çiğnemesini izlerken, her ısırıkta boynundaki kasların gerilmesini görünce penisim sertleşir.

"Beğendin mi?"

Sadece başını sallar. Tamamen teslim oluyor. Boyun eğiyor.

Cebime uzanıp bir sonraki sürprizimi çıkarıyorum.

Onu görünce ağzı açık kalır — bir köpek tasma ve bir tasma. Bir anlığına itiraz etmek ister gibi görünür.

Ama o an bir anda geçer.

Eğilip zarif boynuna tasmayı takarım, sonra tasmayı tutup onu oturma odasına götürürüm.

Marmur zeminde çıplak dizlerinin çıkardığı ses, kanımın bacaklarımın arasında dolaşmasına neden olur.

Kalbim göğsümde düzenli bir şekilde atarken, eğilip şortunu kalçalarından aşağı çekiyorum ve heykel gibi kıcını ortaya çıkarıyorum.

O itaatkar bir şekilde emeklerken, iyi bir kız gibi beni takip ederken hareketlerini izliyorum.

Onu kanepeye götürüp oturuyorum. Önümde diz çöküyor, gözleri ayaklarıma dikilmiş, ne yapması gerektiğini bekliyor.

"Keşke diğer çalışanların da seni bu şekilde görebilseydi.

İnanmazlardı, değil mi?"

Kafasını sallar. "H-hayır..."

"Hayır." Başımı sallıyorum, pantolonumun üzerinden sikimi okşuyorum. İkimiz de bunu istiyoruz, ama o bunu hak ediyor mu?

Tasmayı bileğime dolayarak ayağa kalkıp arkasına geçiyorum. *Tanrım, kıcı çok seksi görünüyor.*

Pahalı bir yeşil külot giyiyor, onu aşağı çekip, heyecandan parıldayan amını ortaya çıkarıyorum. Eğilip, dişlerimi kıcının yumuşak derisine dayayıp, ona küçük bir aşk ısırığı veriyorum.

O sevimli bir çığlık atıyor ve ben onun kokusunu içime çekiyorum, bağımlılık yapan kokusu ciğerlerimi dolduruyor.

Onun vücudunu hayranlıkla izlerken testislerim ağırlaşıyor ve penisim ağrıyor. Dün gece, onun kimsenin sahip çıkmadığı amının ne kadar sıkı olabileceğini düşünerek bütün gece uyanık kaldım.

Aslında, sonunda ona girdiğimde yüzünü hayal ederek üç kez boşaldım.

Bana göre çok küçük. Tek istediğim onu kanayana kadar sikmekken, bu kadar kontrolümü nasıl koruduğumu bilmiyorum. O kadar acı çekecek ki, beni düşünmeden günü geçiremeyecek.

"Sırtını kavisle," diyorum ona. Tereddüt ediyor ama emrimi yerine getiriyor, kalçalarını kaldırarak küçük pembe yarıklarının güzelce görünmesini sağlıyor.

"Tanrım, çok seksisin." Kahretsin. Ağzımdan kaçtı. Ama kendimi tutamadım.

O çok seksi ve içim arzuyla dolup taşıyor.

Dayanmaya, onu gergin tutmaya çalışıyordum. Ama başaramadım. Ama Kathryn başını salladı, gözleri yerdeydi. "Hayır... hayır, değilim."

"Evet, öylesin," diyorum ona, pantolonumdan sikimi çıkararak. Daha fazla sertleşemedim.

O başını salladı ama bu sefer sessiz kaldı.

Zavallı kız. Hayatı boyunca o kadar çok çalıştı ki, hiç kimse tarafından istenilmeye izin vermedi. Ne kadar güzel olduğunun farkında değil.

Arkasına diz çöküp, sikimin başıyla am dudaklarını okşuyorum. Çok sıcak, arzuyla sırışıklam.

Avuç içimle sikimi onun sıvısıyla kaplıyorum ve okşamaya başlıyorum. "Eğer seksi değilsen Kathryn, o zaman neden şu anda mastürbasyon yapıyorum

"

Cevap vermiyor ama utangaç bir şekilde omzunun üzerinden geriye bakıyor.

Parlayan sertleşmiş penisimi görünce, nefesini tutar.

"Aman Tanrım..."

"Aynen öyle." Başımı sallayarak, aletimi kalçalarının arasına kaydırıyorum, içime girip çıkmaya başladığımda onun ıslaklığı kayganlık sağlıyor.

Her itişte taşaklarım klitorisine çarpıyor. Onu *neredeyse* sikmek üzereyken kıcının zıplamasını izlemek çok fazla geliyor. Boşalmamayı deniyorum ama bu kaçınılmaz.

"Boşalacağım," diyorum ona, sikimi tutup çekerek.

Spermim yangın hortumu gibi fışkırır. Yumuşak, çıplak kıcına damlalar düşer ve şaşkınlıkla çığlık atmasına neden olur.

Taşaklarım gerginleşir ve penisimden gelen güçlü bir kasılma ile spermim onun sırtına kadar sıçrar ve yanağına çarpar.

"Oh!" diye bağıırır, ben de kalan yükümü onun kıcına ve beline boşaltırken.

"Tanrım, senin küçük bakire amcığın beni çıldırttı, Kathryn," diye söylüyorum ona, sakinleşirken. Dişlerimi sıkıp, kalan yükümü külotuna boşaltıyorum.

Artık onu işaretledim. Geriye kalan tek şey onu tamamen, tamamen sahiplenmek.

"Senin..." Sesini keser, ben dönüp onun önüne otururken, sikim hala sert ve bacaklarımın arasında dik dururken.

"Hayır." Kafamı sallarım. "Henüz değil, prenses. Hak edene kadar olmaz."

Onun itiraz etmesini bekliyorum, ama şaşırtıcı bir şekilde etmiyor. Gerçekten yerini öğreniyor.

Bana ceylan gözleriyle bakar, bekleyiş içinde, bir sonraki emrini bekler.

"Yaklaş," diyorum, sesim alçak, tasmaya baskı uygulayarak.

O da itaat eder ve mermer üzerinde sürünerek bacaklarımın arasına diz çöker. Yanaklarında hala benim spermim var. Orta parmağımı uzatıp nazikçe dudaklarına götürürüm.

O dudaklarını açar, parmağımı kabul eder ve yutar.

"Tadı güzel mi?" diye soruyorum. O da başını sallıyor, gözleri yeni bir heyecanla parlıyor.

Yakınlaşıyorum, gözlerimi gözlerine getiriyorum. Vücudunun ısını hissedebiliyorum, tüm harika kokularını alabiliyorum. Az önce boşalmış olabilirim, ama bir anda tekrar boşalabilirim.

"Sen benim için iyi bir kızsın, değil mi?" Yine başını salladı, güzelce ve hareketsizce bekledi. "Daha fazlasını mı istiyorsun?"

Yine başını sallar.

Gözleri şimdi gözyaşlarıyla parlıyor. Ona öpücük verecekmiş gibi eğiliyorum ama son anda hareketimi değiştirip yakasının tokası açıyorum.

"O zaman ofise geri gel," diyorum ona, ayağa kalkarak. "Ve sana istediğini vereceğim."

"Hayır, Francesca, onlara bunun uygun *olmadığını* söyle. Bu anlaşmayı istiyorlarsa, bize daha iyi bir fiyat vermeleri gerektiğini söyle!" Lobide adımımı atarken, telefonumu kulağıma dayayarak iç çekiyorum. "Asansörün önündeyim. Bir saniye içinde yukarı çıkacağım."

Telefonu kapatıp, çağrı düğmesine basıp derin bir nefes alıyorum. Saat daha dokuz bile olmamış ama ben şimdiden ortalığı temizliyorum. Ama CEO olunca böyle olur. Bu işin doğasında var.

Asansör kapıları açılır ve içeri girerim. Birkaç kişi benimle birlikte girmek ister, ama ben dönüp kim olduğumu gördüklerinde geri çekilirler.

"Bir sonrakine binerim," diyor zevksiz bir takım elbise giymiş bir adam başını sallayarak.

Korku. Bu da bu durumun bir parçası. İnsanlar benim zengin ve güçlü olmamdan dolayı benden korkuyorlar. Sanırım beni, bana karşı gelen herkesi yok etmek için servetini kullanacak bir tür cadı ya da kötü kraliçe olarak görüyorlar.

Ama Blake... o benden korkmuyor.

Dün olanları düşünmeden edemiyorum... Evime sanki sahibiymiş gibi daldı ve emirler yağdırmaya başladı.

Ben de emirlerine uydum...

Bana ne oluyor? Asansör kapıları kapanmaya başlarken düşünüyorum. Gerçekten bilemiyorum, ama bir şeyi biliyorum: bundan hoşlanıyorum.

Dün gece neredeyse hiç uyuyamadım. Gözlerimi her kapattığımda, yüzü bir hayalet gibi zihnime giriyor, beni rahatsız ediyor, içimi ısıtıyor, vücudumun her santimini karıncalandırıyordu.

Yüzündeki sert hatlar... o kadar güçlü gözler... Onları kafamdan atamıyordum. Beni kasten tatminsiz bıraktı. Sadece kimin kontrolü elinde tuttuğunu göstermek için. Beni özlemle bıraktı.

Hatta kendim bitirmeye bile çalıştım. Dikkatli bir parmağımla bacaklarımın arasına uzandım, motelde bana verdiği gibi bir rahatlama arıyordum, ama yapamadım.

Hayır. Sen olmadan olmaz...

Onun düşüncesiyle kendimi tatmin etmek yanlış geliyordu — elleri, dudakları, gözleri, beni yere bastırdığı kaba kuvveti.

Hatta sözlerinin havayı kesip doğrudan kalbime ulaşması bile.

Tatmin olmak için buna *ihtiyacım var*. Orta parmağım yetmiyor.

Bunu fark ettiğimde, neredeyse ağlayacaktım. Sonra güldüm, kıvrılıp dizlerimi kollarımla sardım ve kendimi sıkıca tuttum.

"Sana ihtiyacım var, Blake," diye kendi kendime fısıldadım.

"Neredesin?"

Asansör kapıları kapanmak üzereyken ayak sesleri duydum. Kalbim hızla çarpı ve Blake son anda içeri girerken telefonumdan başımı kaldırdım.

Kokusu burnumu doldurur ve vücudunun ısısı üzerime yansır. Onun taşıdığı saf güç ve hakimiyet, alanı doldurur ve gerçek bir fiziksel dokunuş gibi bana baskı yapar.

Dudaklarım aralandı ve ağzım açık kaldı, asansör kapıları çaldı ve o bana rahat bir gülümseme attı.

"Hangi kat,

hanımefendi?" "Ne

yapıyorsun...?"

"Sadece şaka yapıyorum." Sırıtarak ofisin düğmesine basar. "Nereye gittiğini biliyorum."

Kalbim hızla çarpıyor ve birdenbire gergin ve tedirgin hissediyorum, tıpkı geçen yıl iş dünyasındaki kadınlar için düzenlenen seminerde sahneye çıkmak üzereyken hissettiğim gibi.

Dün gece boyunca bu adamı özlemiyle geçirdim ve şimdi karşımda duruyor. Asansörde benimle birlikte olan tek kişi. Benimle birlikte asansöre binmeye cesaret eden tek kişi.

Asansör yükselmeye başladığında midem bulanıyor.

"Yorgun görünüyorsunuz patron." Gülümsüyor. Tanrım, o kadar kendini beğenmiş ki, neredeyse kibirli, ama onda aşırıya kaçmamasını sağlayan bir gerçekçilik var.

Gözlerimdeki şehveti görebiliyor mu? İhtiyacımı?

"Ben... Yapmam gereken bazı işler vardı, bu yüzden uyanık kaldım." Bu bir yalan ve ikimiz de bunun farkındayız. O sadece başını sallar, hala uyluklarımı titretiren o küstah küçük gülümsemeyle.

Ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden telefonuma geri dönüp e-postalarımı kontrol etmeye başlıyorum. Francesca'dan konuşmamızla ilgili bir güncelleme içeren bir mesaj geliyor, ama hiçbirine odaklanamıyorum.

Sözcükler Rusça yazılmış da olabilir. Ekranımda sadece karalamalar var, çünkü tüm dikkatim yanımda duran uzun boylu adama odaklanmış durumda.

Ne yapıyor? Ne istiyor? Bu onun için sadece bir oyun mu, yoksa daha fazlasını mı istiyor?

Onun daha fazlasını istemesini istiyorum...

...değil mi?

Dün evime gelmesi bir şeydi, ama iş günümü başlatmak üzereyken beni asansörde köşeye sıkıştırmaması tamamen başka bir şey.

"Blake, bazı sınırlar çizmemiz gerekiyor..."

Cümlemi bitirmeden, durdur düğmesine basar. Asansör, sanki bir filminden çıkmış gibi aniden durur. Kendimi hazırlayıp konuşmak için ağzımı açarım, ama fırsat bulamadan... o üzerime atlar.

"Dün gece işin yüzünden uykusuz kalmadın, Kathryn," diyor, yüzü sert.

"Ne?" Aptal gibi kekeliyorum. Bu adamın benim üzerimde sahip olduğu güç...

"Duydun beni," diye cevaplar, aç bir kurt gibi dişlerini göstererek. "Dün gece seni uyanık tutan bendim."

Aklımı okuyor.

Üç gün önce, hayatımın tam kontrolü bende idi. Programımı, yükümlülüklerimi, yapmam gereken her şeyi biliyordum.

Sonra Blake ortaya çıktı. Şimdi fırtınada bir gemiyim, karanın nerede olduğunu hiç bilmeden aç dalgalara göğüs geriyorum.

Parmaklarıyla dizimi nazikçe okşuyor, içimi zevk ve endişeyle titretiyor. Onunla ilgili konularda bu ikisi her zaman birbirine eşlik eder.

"Sen... beni düşünüyordun..." diyor, sesi alçak, sanki romantik bir şiir okurmuş gibi. "Sana diz çökmeni söylediğimde bunu yaptığını. Soyunmanı söylediğimde bunu yaptığını. Sana kurabiye verdiğimde bunu sevdiğini."

İçimde ilkel bir şey kırılır. Ne olduğunu bile bilmiyorum, ama bu beni saldırganlaştırır.

Onu tokatlamak için çaresizce elimi sallıyorum, ama o bileğimi yakalayıp beni sabitliyor.

Çaresizce eğilip dudaklarımı onun dudaklarına bastırmaya çalışıyorum. Ama o geri çekiliyor, birkaç santim uzaklıktan benimle dalga geçiyor, öpücük o kadar yakın ama o kadar uzak.

"Motel'i düşünüyordun," diye devam ediyor, sesi muhteşem bir hırıltı. "Seni o kirli eski halının üzerine boşaltıp, sonra kollarımda ağlarken sana sarıldığımı."

Ona olan şehvetim ateşli bir hale geldi. Azgınlık bile bunu tarif edemez. Her santimim yanıyor, onun dokunuşunu umutsuzca arzuluyorum. Parmaklarını yukarı kaydırıp eteğimin kenarını kaldırdığında, neredeyse patlayacağım.

Sanki duvarlar üzerime çöküyor gibi. Lüks asansör bir kafese, tutkunun hapishanesine dönüştü ve ben de onun çaresiz rehinesi oldum.

Ondan ne yapmasını istediğimi bile bilmiyorum. Sadece *daha fazlasını* istediğimi biliyorum.

Daha fazlasını!

Bu, bekaretimi vermem *gereken* adam. Başka hiçbir erkek bunu hak etmiyor. Başka hiçbir erkek onun gibi bunu almaya cesaret edemez. Zaten alabilirdi, ama beni bekletiyor. Sadece onun yapabileceği bir şekilde benimle bu oyunu oynuyor.

Kalın parmakları uyluklarımdan yukarı kayıyor. Gözleri üzerimde, beni yozlaştırıyor, hiç gitmediğim yerlere götürüyor, heyecandan ıslanmış külotumu buluyor...

"Bu hiç iyi değil..." diyorum ona. "Asansörü bekletiyoruz —"

"Evet, bekleyebilirler," diyor.

"Ama Blake—"

"Sessiz ol!" diye bağıırır, daha önce hiç duymadığım bir şekilde sesini yükseltir. Bu ses beni sarsar, kalbim hızla çarpmaya başlar. "Arkanı dön."

Hemen itaat ederek dönüp duvara bakarım.

Bir sonraki anda, eteğimi kalçalarımın üzerine çekiyor. *Ne yapacak? Şimdi, burada, beni gerçekten becerecek mi?*

Bacaklarımın arasında yayılan sıcaklık hissiyle boğazımı yutarım. Vücudum titremeye başlarken dudaklarımı yalarım.

Sonra, aniden, kışkımda sıcak bir acı hissediyorum. Çığlık atıp omzumun üzerinden geriye bakıyorum.

Bana şaplak attı!

İlk tepkim, kırgınlık hissetmek oldu. Bu başka biri olsaydı, şu anda çığlık atıyor olurum. Ama Blake başka biri değil. Aslında, o benim hayatımdaki en önemli kişi.

"Bana tokat atmaya çalıştığın için hak ettin bunu. *İki kez.*" Beni tekrar tokatladı, tüm vücudum titremeye başladı. Nefesim kesildi, klitorisim karıncalanmaya başladı. "Ve bu da iki gün işe gelmediğin için."

"Özür dilerim," diye inleyerek sırtımı kamburlaştırıyorum.

Beni tekrar şaplakla, baba. Lütfen.

"Bir tane daha ister misin?" diye soruyor. Yüzünü göremiyorum ama sesinden gülümsediğini anlayabiliyorum.

Başımı sallıyorum, ama bu ona yetmiyor.

"Bir tane daha ister misin?" diye bağıırıyor ve saçımı avuçlayarak çekiyor. *Olamaz. Ofisteki insanlar görecek. Ne düşünecekler?*

Dürüst olmak gerekirse, bu düşünce beni biraz tahrik ediyor. Asansörde yukarı çıkarken bana hakim olunduğunu mu düşünecekler? Yoksa sadece saçımın kötü bir gününde olduğunu mu düşünecekler?

Başımı sallıyorum. "Evet, lütfen."

Beni tekrar tokatladı, bu sefer diğer yanağımı, dengeyi sağlamak için. Derin bir nefes aldım ve dudaklarımın saf sevinç ve memnuniyetle gülümsediğini hissettim.

Aslında, ben memnun değilim. Daha fazlasını istiyorum. Ama asansör alarımının çaldığını ve interkomdan her şeyin yolunda olup olmadığını soran sesi duyduğumda, bunu elde edemeyeceğimi biliyorum.

"Herkes iyi mi?" diye soruyor ses.

"Evet, iyiyiz," diye cevaplar Blake ve düğmeye tekrar basarak asansörün yukarı çıkmasını sağlar. "Üzgünüm."

Telefonu kapatıp bana döner. Gözlerim onun şişkinliğine kayar. Çok yakın, ama çok uzak. Bunu benden saklaması hiç adil değil. Ama burada kontrolü elinde tutan o. Ben değil.

Elini göğsümün üzerinde gezdiriyor, üst düğmeyi açacakmış gibi oynuyor. Yükseldikçe her kadın numarasının yandığını omzunun üzerinden izliyorum.

Neredeyse vardık...

Hayır, hayır, hayır, bu doğru değil! Bu doğru değil! Blake bana dokunmaya başladı, ihtiyacım olan şeyi bana veriyor. Ve şimdi ofise mi gidiyoruz?

"Hayır..." diye sızlanıyorum, bu kelime dudaklarımdan kaçıyor.

Blake anlar. Bana bakar ve güçlü parmaklarıyla saçımı düzeltir.

"Sorun yok, patron." Kendinden gurur duyarak sırtıyor. *Öyle olmalı.* Sonra yaklaşıyor, dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor ve fısıldıyor, "Bu gece seninle ilgileneceğim. Her şekilde."

Asansör kapıları çalar, ben de hızla eteğimi aşağı çeker ve onun yanından geçerek ofise koşarım. Francesca, incelemem için bir sürü belgeyle orada beklemektedir.

Sanki yüzüme soğuk su dökülmüş gibi. Gece yarısı çalan bir alarm gibi.

Vücudum hala kızgın ve kığım acıyor çünkü stajyerim asansörde bana şaplak attı ve bu gece bekaretimi alacağına söz verdi...

Bu gece... Blake'e göz ucuyla bakarken düşünüyorum. *Sanki sonsuza kadar uzak gibi...*

6
BLAKE

KATHRYN bütün gün soğukkanlı davranmaya çalışıyor, sanki asansörde yaşadığımız olaydan rahatsız olmamış gibi, ama ben bakmadığımı sandığı anlarda bana bakış attığını fark ediyorum.

O, şehvetli bir tanrıça gibi ofiste dolaşırken, ben de onu izlerken sikim sürekli şişip iniyor.

Sanırım en çok sevdiğim şey, giydiği iş eteklerinin ona yakışması. O eteklerin kalçalarına ve kışına ne kadar yakıştığını farkında bile değil bence. Ya da pahalı topuklu ayakkabılarla yukarı doğru kıvrılan bacaklarına.

Herkes onu patron kadın, CEO olarak görüyor. Ama ben onu başka bir şey olarak görüyorum: bir erkeğin ona hak ettiği gibi davranmasını isteyen çaresiz bir kadın.

Ve o erkek benim.

Ofiste bir çakal gibi dolaşıyorum, kraliçe gibi oturduğu ofisine girmeye çalışıyorum. Ne zaman yaklaşısam, gözleri bana doğru parlıyor.

Çoğu kişi onun tepkisini korku olarak yorumlar, ama yanılırlar. Bu heyecan. Heyecan. Kovalamacanın sevgisi. Eğlencemiz başlamadan önce iş gününü bitirmek zorunda olmaktan nefret ediyor.

Ve dürüst olmak gerekirse, ben de öyle.

Onu *şimdi* istiyorum. Testislerim ağrıyor, daha sonra ona boşaltacağım spermle dolu.

Asansörde sırlıklam olmuştı. K lotu heyecandan sırlıklam olmuştı. Şimdi bile parmaklarımı burnuma götürdüğümde kokusunu alabiliyorum... ve bu beni daha da sertleştiriyor.

İşin bitmesine sadece iki saat var, ama bu iki saat bir türlü geçmek bilmiyor.

"Yılın en harika zamanı!" Bu sesi zaten tanıyorum ve Tasha arkamdan yaklaşıp, mutlu bir şekilde şarkı söyleyerek kollarıyla bana sarılırken irkiliyorum.

Kathryn bundan hoşlanmayacak.

"Hey, Tasha," diyorum, nazikçe onun kollarından kurtuluyorum. Gülümsüyor, gözleri biraz parlak. U muş mu?

"Diğ er stajyerlerle birlikte bu akşam Noel partisi veriyoruz," diyor, parmağını göğsümde gezdirerek. "Seni de davet etmek istiyorum."

"Oh, teşekkürler, Tasha. Ama bu gece meşgulüm..."

"Hadi ama Blake!" diye homurdandı. "Biraz ara ver! Patronu etkilemeye çalışmayı bırak da biraz eğlen, olur mu?"

Patronu etkilemek mi? G lmemeye çalışarak düşünüyorum. *Ah, Tasha, bir bilsen.*

Arkasında bir hareket oldu ve omzunun üzerinden baktığımda Kathryn'in ayağı kalkmış, sanki evinin kasasına girerken yakalamış gibi bize bakıyordu.

Dudaklarımın kenarında hafif bir gülümseme belirir, o anın gerginliğini kullanarak. Evet, bu onu gerçekten kızdıracak, bu da daha sonra onu siktiğ imde daha da ateşleneceğ i anlamına geliyor.

An uzayıp gidiyor, Tasha benim cevabımı beklerken ve Kathryn'in gözleri bana yalvarırken, havada gerginlik neredeyse hissedilebilir hale geliyor. O sevimli bir köpek yavrusu gibi görünüyor ve ben sadece oraya gidip ona bir şeyler atıştırmak istiyorum.

Daha sonra tam bir öğün yemek yiyecek...

" zg n m Tasha, ama yapamam. Kathryn beni geç saatlere kadar çalıştırıyor."

"Tatilde mi?" Aslında omzunun üzerinden bakıp patronuna kaşlarını  atıyor. Bunu yapacak cesareti varsa kafası iyi olmalı. "Ne kaltak!"

Gülmemek için ağızımı kapatmak zorunda kaldım. Keşke Kathryn bunu duyabilseydi. Tasha, gün bitmeden

kovulurdu.

Kathryn gözleri parlayarak ofisinden çıkarken, "Ben olsam sesimi alçaltırdım," diyorum sessizce.

"Tamam, millet!" diye bağırır. "Bugünlük bu kadar. Tatil olduğunu biliyorum, o yüzden erken eve gidin."

Evet, kızgın.

Bugün ofisi yöneten küçük ekipten utangaç bir alkış geliyor. Tasha'ya sahte bir gülümseme atıp Kevin'la paylaştığım masaya gidip eşyalarımı topluyorum.

Herkes ofisten ayrılırken, ben de bir şeyler yapıyormuş gibi davranarak oyalanıyorum. Sonra mutfığa gidip buzdolabından bir şişe su alıyorum.

Dışarı çıktığımda herkes gitmiş. Kathryn hariç herkes.

Sadece sen ve ben kaldık, bebeğim.

"O neydi?" diye soruyor, ben de şişeden bir yudum alıp ona doğru yavaşça yürürken.

"Ne neydi?" Utangaç davranıyorum, ama onun neden kızdığını çok iyi biliyorum. Ofisinin kapısında durup bana öfkeyle bakarken, onun düzgün baldırlarına göz gezdiriyorum.

"Bana aptal numarası yapma," diyor, başını sallarken sesi yumuşak. "Seni o kızla daha önce görmüştüm..."

"Öyle mi? Ve bu seni kıskandırıyor mu?" Derin bir nefes alır ve başını sallar. Elimi uzatıp kızaran yanaklarını okşarım. "Endişelenmene gerek yok, Kathryn. O senin için bir tehdit değil."

Utangaç bir şekilde başını eğmesi içimi acıtıyor. Günlerce onunla dalga geçtim, onu beklettim, ama şimdi çöken benim.

Ona ihtiyacım var.

Şimdi.

"Buraya gel," diye homurdandım, saçlarından sertçe tutup onu ofisine ittim. İnsanların "güç ofisi" olarak adlandırdığı yer. Modern ve şık, duvarlarında çalışanlarının bir yıllık maaşından daha değerli sanat eserleri var.

Onu masasının üzerine eğip eteğini kaldırdığımda, New York silüetinin üzerinde güneş batarken çığlık attı.

"Buradan manzara harika," diyorum, külotunu ayak bileklerine kadar indirip bakire amını ortaya çıkarıyorum. "Ama bu kadar iyi değil

bu kadar güzel değil."

Ben onun uyluklarının arkasını yalayıp kıkına doğru ilerlerken, dişlerimi her iki yanağına sürterek, o da küçük bir kedi gibi miyavlıyor. Cildinin yumuşaklığı ve vajinasının narin kokusu beni tahrik ediyor.

Sikim zonkluyor, pantolonuma baskı yapıyor, dışarı çıkmak için can atıyor. Dün gece bu anı düşünerek iki kez mastürbasyon yaptım, ama ona bunu söylemeyeceğim. En azından şimdilik. Belki onu sikip sersemlettiğimde söylerim.

Hızlı bir hareketle gömleğini yırtıyorum. Düğmeler masanın üzerine saçılırken, dik ve dolgun, çok seksi göğüsleri ortaya çıkıyor.

Elimi uzatıp ikisini de tutup sıkıyorum. *Mükemmel.*

Kesinlikle mükemmel.

"Siktir," diye homurdanarak sütyeninin arkasındaki kancayı kopardım. O çığlık attı ve ben de başparmağımla işaret parmağımla iki meme ucunu da kavradım. "Heyecanlandın."

"Ben... evet..." diye inleyerek cevap veriyor.

Ellerimi vücudunun her santimetresinde gezdiriyorum, mükemmelliğini, sikimi sertleştirmek için özel olarak tasarlanmış kıvrımlarını hissediyorum. Sikim. Onun sahip olacağı tek sik.

Amcığı ıslak, güzel ve benim için hazır. Dayanamayarak, arkasına diz çöküyorum ve dilimi küçük pembe yarıktaki yukarı doğru kaydırarak tatlı balını tadıyorum.

Masası, tüm vücudu titrerken sallanıyor. Ben uyluklarının yanlarını öperken, o zevkle inliyor, ciğerlerimi onun baş döndürücü kokusuyla dolduruyorum. Bu kadın benim için bir uyuşturucu gibi.

Ayağa kalkıp pantolonumdan sikimi çıkarırım ve ucunu nazikçe onun cinsel organının girişine sürüyorum. O bir kez daha derin nefes alır ve ben baskı uygulamaya başlayıp onu nazikçe açarken masasına tutunur.

Ne güzellik...

"Yavaş olmana gerek yok," diyor bana. Gülümsüyorum ve kıkına sertçe vuruyorum, bu da sırtını daha da kavisletiyor.

"Bunu istemiyorsun, değil mi? Beni seni güzelce ve sertçe sikmemi istiyorsun."

Cevap vermesi bir saniye sürer, sanki muazzam olacağını bildiği bir şeye cesaretini toplamaya çalışır gibi. Onun gibi bir bakire için bu cesaret ister.

Ama kimse Kathryn Meyer'in cesareti olmadığını söyleyemez.

"Evet..." diye fısıldar. Bu bir itiraf gibidir. Sonunda kendini tamamen bana teslim ettiğini kabul etmesidir. *Artık oyun yok, Kathryn?*

"O zaman sıkı dur, patron hanım," diye kulağına fısıldarım. "Çünkü bu biraz acıtacak."

Sanki cinlenmiş gibi, onu kalçalarından tutup sikimi içine soktum.

İçine girdiğimde neredeyse patlıyorum. Sıkı, sıcak, ıslaklık, ben için derinlemesine pompalarken sikimi sıkı bir yumruk gibi sarıyor. Ve hiç şüphe yok ki o bakire. Onun bakireliğini hissediyorum, sonra sikimin geri kalanının onun içinde kaybolmasını izliyorum.

Bu sefer gerçekten çılgılık atıyor ve kollarını sallayarak masasındaki her şeyi, dizüstü bilgisayarını da dahil olmak üzere, yere düşürüyor.

"Aman Tanrım!"

"Evet, lanet olsun," diye inleyerek, boşalmamayı sağlamak için mücadele ediyorum. Ancak bu neredeyse imkansız. Hayatımda gördüğüm en mükemmel vücuda bakıyorum ve kaygan uyarılmasından parıldayan, ışıltılı kanalına girip çıkan penisimi izliyorum.

İşleri yavaştan almalı, kendimi tutmalıyım. Normalde böyle bir durumda böyle yaparsın. Ama bizim ilişkimiz normal denebilecek bir ilişki değil.

Ve benim için sorun yok.

Sıkılı yumruğumu göğsüme vuruyorum, acıyı kullanarak zevkten uzaklaşmaya çalışıyorum, onun amının ne kadar iyi olduğundan uzaklaşmaya çalışıyorum. Onu siktiğimde, her vuruşumda taşaklarım klitorisine çarparken, içimi bir zafer duygusu kaplıyor.

O artık *benim*. Kathryn Meyer çok zengin bir CEO olabilir ve ben de onun yeni stajyeri olabilirim, ama şu anda o benim sikimi pis bir fahişe gibi sürüyor ve ben de istediğim kadar onu sikmeye devam edeceğim. Hatta onu hamile bile bırakabilirim.

Şaşırtıcı bir şekilde, bacakları daha da açıldı, sanki daha derine girmem için beni teşvik ediyormuş gibi. Bir elimle uzanıp boynunun arkasından tuttum

boynunu tuttum ve bu tutuşu kaldıraç olarak kullandım.

Onu daha sert, daha hızlı siktiğimde masasından daha fazla şey yere dökülüyor. Bakire amcığı sikimi ıslatıyor, suları taşaklarıma ve yere damlıyor.

"B-Blake..." diye inliyor, ben onu şişmiş şehvetimle delerken. "İyi hissediyor musun?"

"İyi mi?" diye soruyorum, neredeyse gülerek. Cevap olarak kıcına sertçe vuruyorum ve sikimi derine sokuyorum. "Bebeğim, şu anda boşalmamak için mücadele ediyorum. Amin o kadar iyi ki."

"Öyle mi?" diye inliyor, dudaklarında çekingen bir gülümseme beliriyor. "Beni sikmek hoşuna mı gidiyor?"

"Tabii ki istiyorum," diye cevap veriyorum ve iki parmağımı bacaklarının arasına kaydırarak klitorisini buluyorum. Baskı uyguluyorum, hareketlerimi değiştirerek derinlemesine giriyorum, parmaklarımı güzelce ve derinde tutarken onun düğmesini uyarıyorum.

Onun küçük inlemeleri, hareketlerimin ritmiyle birlikte kulağıma müzik gibi geliyor. Ofisin dışına asılan Noel ışıkları gibi, Kathryn'in cildi de kızarıyor, sanki tüm vücudu kızarmış gibi.

Çığlık atıyor, vücudu titriyor ve orgazm olurken bana doğru geriye doğru itiyor. Orgazm aniden geldi ve onu o kadar sert vurdu ki, beni uyarmak için bile zamanı olmadı.

Adımı haykırarak, ben klitorisine baskı uygulayıp penisimi güzelce ve derinden tutarken, o da masaya sıkıca tutunur. Amcığı penisimde nabız gibi atar, orgazm dalgasının ritmine göre kasılır. Bu beni neredeyse doruğa ulaştırmaya yeter.

Tavana bakarak, onun mükemmelliğinden başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum — ne kadar inanılmaz hissettirdiğini. Ama bu umutsuz bir çaba. O yumuşak bir inilti çıkardığında, ben de kendimi kaybediyorum.

"Siktir, bebeğim, geliyorum," diye homurdanıyorum, onu sert ve derinden sikiyorum. "İçime mi?" diye soruyor.

"Elimde değil. Yapmak zorundayım."

"Hayır, ben de bunu istiyorum," diyor, bir eliyle arkaya uzanıp kalçamı tutup beni kendine çekiyor. "Bunu hissetmek istiyorum. İçime boşal, Blake."

Taşaklarım gerilir ve sikim kasılırken, tohumlarımı doğrudan onun kaygan kanalına fıskırtırım. Eğilip sırtını öperim,

Sanki yıllardır onunla birlikteymişim gibi dudaklarım onun teninde dolaşıyor.

Her bir fışkırtışım bir rahatlama ve sarsıntı gibiydi. Tüm vücudum yanıyor gibiydi. Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım. *Bu kız tam da aradığım kızdı.* Boşalırken tüm uzunluğumu onun içine gömdüm, belinden tuttum masadan indirip, yere uzanırken kollarımın arasına alıyorum.

İç çekiyoruz ve sanki tüm dünya değişmiş gibi. Dramatik bir değişiklik oldu ve ikimiz de bunun farkındayız.

"Bu inanılmazdı," diyorum, kulağının hemen altındaki boynunu öperek. "Ben... Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Hiçbir şey söylemene gerek yok, bebeğim."

Parmak uçlarımla vücudunu okşuyorum. Artık tamamen bana ait. Tamamen benim.

"İçime girdiğinde..." diye kıkırdıyor. "Çok ateşliydi." "Hoşuna gitti mi?"

O başını sallar, arkaya uzanır ve boynumu nazikçe okşar. "Çok doydum. Tanrım, aletin çok büyük!"

Onun böyle konuşmasını dinlemek beni tekrar tahrik ediyor. Kahretsin, birkaç dakika sonra onu tekrar sikebilirim.

"İyi dayandın, bebeğim."

"Bu demek oluyor ki... hamile kalacağım mı?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Kathryn otuz bir yaşında. Elbette insan vücudunun nasıl çalıştığını biliyor. Ve doğum kontrol hapi kullanmadığını da düşünemiyorum. Ama öte yandan, bu geceye kadar hiç seks yapmamış...

"Doğum kontrol hapi kullanmıyorsun, değil mi?" diye soruyorum.

Kafasını sallar ve bu hareketimden elektrik çarpması gibi bir heyecan geçer içimden. "Hayır."

Kalp atışlarım hızlanıyor. Kendi şirketinin CEO'su olan bu güçlü kadın, doğum kontrolü kullanmadığını ve hamile kalabileceğini bilmesine rağmen, içime girmesine izin verdi.

Bu, benim hakkımda ne hissettiği hakkında çok şey söylüyor. Onun gibi hırslı ve başarılı bir kariyer kadını, benim gibi bir adamdan hamile kalmaktan korkmaya her türlü hakkı var. Bunun yerine, bu fikir onu heyecanlandırıyor gibi görünüyor.

Bu durumda ikimiz de aynınız.

Dudaklarım boynundaki yumuşak cildi kapattı. İz bırakacak kadar emdim. Kıkırdadı ve beni itti.

"Bana az önce öpücük izi mi bıraktın?"

"Hey, artık senin bana ait olduğunu tüm dünyaya duyurmam lazım."

"Aman Tanrım," diye inliyor, güzel gözlerini benimkilere çevirmek için dönüyor. "Sen vahşi bir hayvan gibisin."

Ona dişlerimi gösterip, dilimle yalarım. "Ve sen bunu seviyorsun."

Başını sallayarak dudaklarını açar, öpücük ister. Daha fazlasını ister. Ve ben de ona bunu vermekten çok mutluyum.

Ofise doğru yürürken sanki bir sırrı taşıyormuşum gibi hissediyorum. Bacaklarımın arasında bir sır. İçimde bir sır...

Blake dün gece içime boşaldı ve o dışarı çıktığı anda, onun tohumlarının mümkün olduğunca azı dışarı akmasın diye külotumu yukarı çektim.

Asansörle yukarı çıkarken neredeyse kıkırdamaya başlıyorum. Hamile olabilirim!

Sadece bunu düşünmek bile çok çılgınca geliyor. Bir haftadan az bir süre önce, bana bebek sahibi olmanın yapılacaklar listemde olup olmadığını sorsaydınız, *kesinlikle hayır* derdim.

Ama şimdi tek düşünebildiğim bu. Bu ve babası olacak muhteşem adam.

Gözlerimi kapatıp geriye dönüp düşünüyorum, onun dokunuşunu, kokusunu, sıcaklığını ve beni tamamen kontrol altına almasını hatırlıyorum.

Nasıl benim neye ihtiyacım olduğunu bu kadar iyi bilebilir? Arzularımın ne olduğunu? Onunla tanışana kadar ben bile bilmiyordum.

Sanki aklımı okuyabiliyor. Sanki o gelip bana eksikliklerimi gösterene kadar hayatımı mekanik bir şekilde yaşıyormuşum gibi.

Şimdi ise doyamıyorum.

Asansör kapıları açıldığında tüm vücudum titriyor. Francesca orada duruyor ve ben hızla saçlarımı yüzüme düşürerek

Blake'i düşündüğümde kendimi tutamıyorum.

"Demek sözleşmeler imzalandı," diyor bana, sözleri balonlar gibi benden sekiyor, düşüncelerime zar zor nüfuz ediyor. "Rakamlar harika görünüyor. Eğer bu iş yürürse, onlar da..."

Blake'in dudaklarının kulağıma değmesi kalbimin bir an durmasına neden oluyor.

Kaba, kalın eliyle kışıma vurduğunda hissettiğim acıyı hissediyorum... arkamdan beni sertçe becerirken hissettiğim acı verici ama inanılmaz gerginliği.

İhtiyaç beni ele geçiriyor, ama ofise göz gezdirdiğimde, kalan birkaç personel arasında onu göremiyorum. Panik benzeri bir duygu beni sarıyor, ama onu bastırıyorum.

"Kathryn? Söylediklerimi duydun mu?"

Kahretsin. Dalgınlıyorum. Bu bana hiç olmazdı. Ama Blake'in dün gece beni nasıl becerdiğini düşünmeden edemiyorum.

Odaklan. Yönetmen gereken bir şirketin var.

"Pardon, ne dedin? Daha sonra yapmam gereken bir şeyi düşünüyordum," diye yalan söylüyorum.

"Eğer bu işe yararsa, uzatma konusunda görüşmeye hazır olduklarını söylediler."

"Ah. Yapmazlarsa aptal olurlar," diye cevap verip ofisime giriyorum. Çantamı yere bırakıp masama bakıyorum.

Donakaldım.

Her şey olması gerektiği yerde. *Olmamalıydı*. Blake dün gece beni bu masanın üzerine eğdi ve ben çırpınırken her şeyi yere düşürdüm. Ve bir aptal gibi, çıkmadan önce onları toplamayı tamamen unuttum.

Bu da demek oluyor ki...

"Evet, senin için temizledim," diye araya girdi Francesca. "Ne olduğunu bilmiyorum ama ofisin *darmadağın* olmuştu. Kim yapmış olabilir, bir fikrin var mı?"

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Telaşla saçlarımı okşayıp başımı sallıyorum.

"Hayır. Çöpe atılmış mı dedin?"

"Evet, sanki biri tüm eşyalarını yere dökmüş gibi."

"Gerçekten mi?"

Francesca bana tuhaf bir bakış atıyor. Bu beni daha da rahatsız ediyor.

"Evet." Başını sallıyor. "Bunu kimin yapmış olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" Kafamı sallıyorum. "Hayır. Bu... tuhaf..."

"Dün gece burada sadece sen vardın, değil mi? Başka kimse yoktu?" Aniden, sanki tekrar çocuk olmuşum ve Francesca da annemmiş gibi, beni yanlış bir şey yaptığım için ince bir şekilde suçluyor.

O biliyor mu?

Kalbim deli gibi atıyor. Terlemeye başladığımı bile hissedebiliyorum.

Hayır, elbette bilmiyor. Nasıl bilebilir ki? O da herkes gibi erken eve gitti. Dün gece burada sadece Blake ve ben vardık. O sadece işini yapıyor ve beni kolluyor.

"Boynundaki ne?" diye sordu, yaklaşarak. "İyi misin, Kathryn?"

"Ne?" diye soruyorum ve hızla özel banyoma giriyorum. Aynaya bakıyorum ve midem bulanıyor.

İşte orada. Blake'in dün gece bana yaptığı aşk ısırığı. Kapaticıyla gizlediğimi sanıyordum, ama eşarbım bir kısmını silmiş olmalı.

"Ah, o mu!" diye cevap veriyorum, şimdiye kadarki en sahte gülümsemeyi zorla yüzüme takınıyorum. "Evet, saç maşasından biraz yandım."

"Saçını kıvırmış mısın?" diye sorar, şüpheli bir ses tonuyla. *Beni rahat bırak, Fran!*

"Yapacaktım. Ama gördüğün gibi, işler pek yolunda gitmedi."

Aklıma bir fikir gelir ve hemen çantama uzanıp, üzerinde minik kartaneleri olan kırmızı beyaz bir zarf çıkarırım. "Oh, bu arada Fran. Küçük bir Noel bonusu."

Gözleri parlar ve hızlıca zarfı açar, içinde bir çek bulur. Miktarı görünce ağzı açık kalır. "Kathryn... bunu yapmamalıydın. Bu... üç aylık kira kadar."

Sesinde tuhaf bir ton var, ama muhtemelen sadece şok olmuştur. Ona sarılırım ve ofisime girerim.

Eşyalarımı yerleştirirken asansörlerin yanında bir hareket görürüm ve Blake içeri girince kalbim hızla çarpar. Nedense, dün olduğundan daha da çekici görünmektedir.

Bana bakmadan masasına doğru yürüdü. Sert bakışları gizli kalmaya devam ediyordu ve kıskançlık dalgası beni sardı, göğsüm sıkıştı.

Bana bak, diye sessizce yalvarıyorum, ondan herhangi bir onay almak için çaresizce.

Bizim bu ilişkimiz, sapkın bir oyundan daha fazlasına dönüştü. Önemli bir şeye. Gerçekten ihtiyacım olan bir şeye.

Hayatımda hiç bu kadar bir şeye bağımlı olmamıştım ve bu çaresiz ihtiyacı hissetmek benim için tamamen yeni bir şey.

Dışarıda giydiği paltosunu çıkarıyor ve ben onu iyice inceliyorum. Ofis kıyafetleri giyiyor olabilir, ama altında ne giydiğini biliyorum. Ve o kıyafetlerin içinde bile, gergin, kaslı vücudunun sert hatlarını görebiliyorum.

Sadece boyu ve omuzlarının genişliği bile beni heyecanlandırıyor, gömleğinin altındaki kusursuz karın kaslarını düşünmek ise...

...ya da onun canavarıyla beni gerdiğini hatırladığımda bacaklarımın arasında hissettiğim acıyı.

"Kahve ister misin?" Francesca, hayallerimi bölerek soruyor.

"Hmm? Hayır, teşekkürler Francesca. Şimdilik bu kadar."

Kibarca başını sallayıp izin isteyerek, beni ofisimde yalnız bırakıyor —şimdi tamamen düzenlenmiş— Blake'e bakarak, onun varlığını hatırladığını gösteren bir işaret bekliyorum.

Ama bir işaret gelmiyor. Bir süre gelmiyor.

Aslında, kahve almak için mutfağa giderken bana sırtını dönüyor. Bunun sadece birkaç dakika süreceğini biliyorum, ama sonsuza kadar sürüyormuş gibi geliyor ve sandalyemde otururken uyluklarım karıncalanmaya başlıyor.

Dışarı çıktığında hala bana bakmıyor.

Ee, merhaba!?

Anlıyorum, yürürken kahvesini dökmemek için uğraşıyor. Ama ben *buradayım!*

Sonunda, oturduğunda, bilgisayarının kilidini açıp fareyi hareket ettirmeye başladığında, gözleri yukarı kalkıyor ve bana kilitleniyor.

Ve sanki tüm dünya dönmeye başlıyor.

Sanki uzayda, tutunacak hiçbir şeyim olmadan yuvarlanıyormuşum gibi. Ama sonra Blake geldi ve benim dayanak noktam oldu. Yerçekimim. Sağlam zemim.

Yüzü taş gibi, sert. Sanki daha önce hiç tanışmamışız gibi bana bakıyor ve midem düğümleniyor.

Yüzüm yapmaması gereken bir şey yapıyor, ama bunu kontrol edemiyorum. Vücudumun yapmak istediği şeyi yapmaktan kendimi alıkoyamıyorum.

Kalbim acıyor, cildim karıncalanıyor ve bacaklarımın arasında çaresiz bir istek atıyor.

Gözlerinde neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük bir seğirme var ve bana bıraktığı öpücük izine baktığını fark ediyorum.

"Artık senin bana ait olduğunu tüm dünyaya duyurmam gerek."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir ve yaramaz düşünceler zihnimi işgal eder — onun bacaklarımın arasında, bir tanrı gibi beni yaladığı, orgazm olurken onun adını tekrar tekrar haykırmamı sağladığı düşünceleri.

Özlem duygusu o kadar güçlü hale geliyor ki, başka yere bakmak zorunda kalıyorum. O çok güçlü. Uzaktan bile, hala beni tamamen kontrolü altında tutuyor.

Öğle yemeğinden çok sonraya kadar ofisimden çıkmıyorum. Ona yaklaşamıyorum, burada değil. Diğer çalışanlar etrafta olduğu sürece olmaz.

Bir parçam, eteğimi kaldırıp onun beni sikmesine izin vermek nasıl olurdu diye merak ediyor, burada, diğer stajyerlerin önünde. Tasha'nın önünde.

Bu ona dersini verir. *Evet, kaltak, o bana ait!*

Ama elbette bu asla olmayacak. Ben Blake'e aitim ve aramızdaki ilişki sadece bize ait. Bu özel bir şey.

Ama her saniye geçtikçe, oraya koşup kendimi onun kollarına atmamak gittikçe zorlaşıyor.

Ofis onun kokusuyla dolu. Kokusu hala masama sinmiş, hafif bir seks kokusuyla birlikte.

Gözlerimi kapatıp kokuyu içime çekiyorum, uyuşturucu gibi içime işlemesine izin veriyorum.

Ama bu yardımcı olmuyor. Tek yaptığı beni dün geceye geri götürüp daha fazlasını istememi sağlamak. *Çok daha fazlasını.*

Sandalyemden fırlayarak mutfağa doğru hızlıca yürüdüm, Blake'den uzak durmamı sağlayacak bir yol izleyerek ofisten geçtim. Şu anda kendimi kontrol edemiyorum.

Normalde Francesca'ya kahvemi getirmesini söyledim, ama dikkatimi başka yere yönlendirmem gerekiyor — dün gece küçük kaçamağımızı yaptığımız masadan uzaklaşmam gerekiyor.

Nefesim düzenli, kalp atışlarım da yavaşlamaya başladı. Ama kahvemi dökerken, arkamda birinin olduğunu hissediyorum.

"Selam patron." Neredeyse yerimden zıplayacaktım.

"Blake!" diye kekeledim ve ona döndüm. Tam olarak gülümsemiyordu, ama ona yakın bir şeydi. Gözleri vücudumda yukarı aşağı hareket ederken, beni çıplak hayal ettiğini düşündüm. Ve bununla bir sorunum yoktu. *Hatta* sorunumdan da öteydi.

Kendi boynuna, benim öpücüğümün olduğu yere işaret ediyor. "Tamamen kapatamamışsın, değil mi?"

"Denedim!" diye şakacı bir şekilde tıslıyorum, kalın göğsüne bir tokat atabilmeyi dileyerek. "Ama eşarbım makyajı silmiş ve... ah, boş ver. Asistanım fark etti!"

"Kes şunu, Kathryn." Sırıttıyor. "Bunu seviyorsun. Tüm ofisin sana ait olduğunu bilmesini istiyorsun."

Yüzüm kızarıyor. O haklı. Oraya çıkıp, Noel ağacının yanında durmak, ellerimi havaya kaldırmak ve herkese onun olduğumu göstermek istiyorum.

Ama yapamam.

Sonuçta Blake hala benim stajyerim ve burada ofis içi ilişkiler konusunda katı bir politikamız var. Ben onun patronu olduğum için durum daha da kötü görünür.

"Belki." Utangaç bir gülümsemeyle. "Ama şimdilik bunu sır olarak saklamalıyız."

"*Bizim* küçük sırrımız," diyor diyor, gözlerini
kaşlarını kaşını Ben onun kollarına atılmak
için çaresizce başımı salladım. "İşten sonra görüşür müüz?"

"Tamam..." diye fısıldarım.

Günün geri kalanını geçirmek neredeyse imkansız. Tek düşünebildiğim Blake ve ondan gözlerimi ayırmak o kadar zor ki, sonunda sandalyemi döndürüp tabletimden çalışırken şehri seyrediyorum.

GÜN sona ererken kar yağmaya başlar. Her yerde Noel ışıkları vardır ve buradan bakınca sanki bir kartpostal gibi görünür.

"Başka bir şey var mı?" diye soruyor Francesca, kapımın camına hafifçe vurarak.

"Sadece o sipariş formları," diye cevaplıyorum. "Ama onları daha sonra e-posta ile gönderebilirsiniz."

"Tamam." Başını sallar. "O zaman ben... eve gideyim."

Onda tuhaf bir şeyler var, neşeli gibi davranıyor ama aslında bir şeyden rahatsız gibi. Ama ben sormadan, çoktan çıkmış bile.

Diğer çalışanların çıkmasını beklemek ve izlemek işkence gibi. Şüphe çekmeyecek olsaydı, dün yaptığım gibi hepsini tekrar eve gönderirdim.

Blake'in ceketini alıp asansörlere doğru gittiğini görüyorum, ama son anda geri dönüyor, masasında bir şey unutmuş gibi davranıyor.

Diğerleri aşağı kata inerler ve onlar gittikten sonra, gülümser ve yanıma gelir. Gözleri, iki odaklanmış ışın gibi üzerime dikilir.

O bana baktığında kendimi küçük hissediyorum — hayranlık dolu bir şekilde.

O yaklaşırken tüm vücudum karıncalanıyor. Ne yapacak? Beni yine masanın üzerine egecek mi? Önünde diz çökmemi mi söyleyecek?

Her şeye hazırım.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, uzun bir süre orada durup bana bakıyor. Konuşmuyor.

Konuşmak istiyorum, ama ne söyleyeyim? Bu işler böyle yürümüyor. Artık onun patronu değilim. Ben *onun* malıyım. İsteddiği gibi kullanabilir.

Öyleyse neden hiçbir şey yapmıyor?

Gerilim giderek artıyor ve vücudumun ısındığını hissedebiliyorum. Endişeyle bacaklarımı çaprazlıyorum, gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Bana karşı sahip olduğu güç bu kadar büyük. Tek bir bakışla ben onun oluyorum.

Tüm gücümü kullanarak, sonunda ağzımı açıp bir şeyler söylemek istiyorum — tam olarak ne söyleyeceğimi bilmiyorum — ama daha söylemeden Blake masanın benim tarafıma geliyor.

"Biliyor musun, seni böyle sandalyende otururken görmek hoşuma gidiyor," diyor, dudakları günahkar bir şekilde kıvrılırken başparmağını çenesine götürüyor. "Çok... otoriter görünüyorsun. Ama değilsin, değil mi?"

Sözleri beni içten içe delip geçiyor, beni korkutucu derecede hoş bir şekilde sarsıyor. Bana bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum.

Ama bunu seviyorum. Hayır, buna *ihtiyacım var*.

Blake, varlığından bile haberdar olmadığım bir boşluğu dolduruyor. "Hayır." Başımı sallıyorum. "Değilim."

"Peki kim öyle?" diye soruyor, masanın benim tarafıma geçerek.

Geniş omuzları tüm görüş alanımı kaplıyor. "Sen..."

Başını sallayarak yaklaşıyor, üzerimde yükseliyor. Gözlerimi kapatıp onun sıcaklığına, kokusuna odaklanıyorum. Sonra dokunuşunu hissediyorum — vahşi parmakları saçlarımı okşuyor.

"Dizlerimin üzerine mi?" diye soruyorum, emrini bekliyorum.

"Hayır," diye cevaplar, dilini şaklatarak. "Bacaklarını.

Ayaklarını aç. Seni tatmak istiyorum."

Emrine uyarak, kalçalarımı ayırıp sandalyede geriye yaslanarak ona bir manzara sunarken kalbim göğsümde çarpıyor.

"Külotunu kenara çek."

Vücudum yanıyor. Blake'in bana yaptıklarını hatırlayınca, o bakışlarını indirdiğinde kısa ve çaresiz nefesler almaya başlıyorum.

O her şeyi daha önce görmüştü, ama yine de yanlış geliyordu. Yasak. Bu, insanlara gösterilebilecek bir şey değil, özellikle de ofis ortamında.

Özellikle de senin için çalışan erkek bir stajyere...

Ama bu durumu bu kadar inanılmaz kılan da bu. Yaramazlık yapıyoruz.

Ben itaatkar davranıyorum. Bu benim tarzım değil ve bunu seviyorum.

Söyleneni yapıyorum. Kalbim hızla çarparak bacaklarımın arasına uzanıyorum ve külotumu yana çekiyorum.

Blake'in günahkar gözleri kısılr ve beni içten içe yozlaştırır. Burada onunla bir bütün hissediyorum. O, benim bile sakladığımı bilmediğim bir sırrı buldu ve onu sadece kendisinin ne yapacağını bildiği bir ışığa çıkardı.

"Yalvar bana," diyor, sesi düşük bir hırıltı gibi.

"Ben..."

"Amını yalamam için bana yalvar, Kathryn. İsteddiğini biliyorum."

Artık beni şok edemeyeceğini düşündüğüm anda, beni uçuran bir şey yapıyor.

Çenem düşüyor ve içimi bir titreme kaplıyor. O bakmaya devam ederken terlemeye başlıyorum. Eh, inkar etmenin bir anlamı yok.

"Lütfen... amımı yala..." Sözler kendiliğinden çıkıyor, sanki başka biri söylüyormuş gibi dudaklarımdan dökülüyor.

İçimdeki *diğer* Kathryn. Sadece Blake'e kendini gösteren Kathryn.

"Tekrar söyle," diye emrediyor. Yüzüm kızarıyor, ama umurumda değil. Sanki bir dağı tırmanıyormuşum gibi ve Blake elimi tutuyor, zirveye ulaşmak için gereken her şeye sahip olduğumu gösteriyor.

"*Lütfen* amımı yala, Blake," diye çaresizce inliyorum.

Ne kadar müstehcen sözler. Bunları söylemekten utanıyorum, ama bu utanç günlerdir içimde birikmiş ve şimdi muhteşem bir gurura dönüşmeye başlıyor.

Gözleri parlar ve başını bir yılan gibi bacaklarımın arasına kaydırır. Dilinin ilk dokunuşunda, sıcak ve ıslak dilinin amımın dudaklarına değmesiyle nefesim kesilir.

Utangaçlık beni sarar, ama onu uzaklaştırırım. Ya da daha doğrusu, o

klitorisimin üzerinde dairesel hareketler yapmaya başlayarak onu uzaklaştırır.

Çıglık atarım ve o sırada dışarıdan garip bir tıklama sesi duyarım.

Gözlerimi açıp bakıyorum. *Ses bir kameradan geliyor gibi...*

Ama burada kimse yok. Sadece ben ve Blake, benim kralım.

Deliriyor olmalıyım. Endişelerimin bu inanılmaz anı mahvetmesine izin veriyorum.

Bu düşünceyi kafamdan atıyorum ve teslim oluyorum... bacaklarımın arasındaki adamın gücüne teslim oluyorum.

Bunu hak etmek için ne yaptım?

Noel arifesi ve evin her yerinde Blake'i hayal ediyorum... *Bir gün benim eşim olacak mı?*

"Sen çok aptalsın," diyorum kendime, kanepeden kalkıp biraz daha çay almaya giderken - tarçın, portakal ve zencefil ile siyah çay.

Bugün ofise izin verdim. Sert biri olabilirim, ama zorba değilim ve Scrooge gibi davranmamaya karar verdim.

Son zamanlarda kendimi oldukça cömert hissediyorum.

Nedenini de biliyorum. O...

Blake. Artık hayatımı yöneten adam.

Tabii, *tüm* hayatımı değil. Hâlâ CEO'yum ve kendi şirketimi yönetiyorum, ama sanki diğer her şeyi ona devretmişim gibi. Ve bu inanılmaz bir his.

Şimdi bile, o pis motelde onu beklerken ne kadar çekingen ve korkmuş olduğumu düşündüğümde, kalbimin hızla çarpmaya başladığını hissedebiliyorum.

Bu duygular, üzerime sıcak bir battaniye gibi çöküyor ve içimde yavaşça yanan bir ateşin fitilini ateşliyor.

Aklım, onunla ilgili hatırladığım o özel şeylere geri dönüyor: elleri, kokusu, üzerime bastıran gergin kasları, gözleri. Ama en çok da...

...sesi.

"Dizlerinin üzerine çok."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, çünkü o geçmiş anın mucizesi bir dalga gibi üzerime geliyor.

İçimde yanan ateş giderek büyüyor. Kanepeye koşup cep telefonumu alıp Blake'i aramak ve hemen buraya gelmesini söylemek istiyorum.

Onun patronu olarak, bunu yapma hakkım olmalı. Ama Blake dün gece bana *"Bu işler öyle yürümüyor"* dedi.

O, bizim... ilişkimizin onun programına göre işlediğini açıkladı. Ben onu aramam, o beni arar. Kuralları ben koymam, o koyar.

Ve biliyor musun? O haklı.

Her şey, kontrol onda olduğu zaman işliyor. Ben hiçbir şeyi dikte edemem, yoksa temellerimiz altımızdan kayıp gider.

Kendi kendime gülümseyerek çayımı alıp oturma odasına geri dönüyorum ve tam oturmak üzereyken kapıda bir ses duyuyorum.

Ben Zaten aldım posta bugün bugün Belki birisi bana banabir paket gönderdi?

Olası değil, ama yine de kalkıp bakacağım.

Yerde bir kart var. Görünüşe göre biri onu kapının altından kaydırması. Kırmızı, ama Noel kırmızısı değil, neredeyse tehditkar bir kan kırmızısı. Üzerinden geçip kapıyı açıyorum ve dışarıya bakarak onu kimin bıraktığını görmeye çalışıyorum. Ama tek gördüğüm, işlerine giden rastgele New Yorklular.

"Hmm..."

İçeri girip şüpheyle zarfa bakıyorum. Kim benim için böyle bir şey bırakmış olabilir ki?

Blake tek kişi olurdu, ama onun böyle bir şey yapacağını hayal edemiyorum. Hayır, o kapıyı çalar, içeri dalar ve bana köşede durmamı söylediler, sonra da kıcımları şapladılar.

Ve ben de sırlı sıklam olurum...

Sonunda, bir dakikalık tartışmanın ardından, eğilip zarfı aldım.

Ön yüzüne eski moda bir daktilo ile yazılmış gibi görünen adım yazılmış. *Günümüzde bir şeyi adreslemek için garip bir yol.*

Bunun dışında, kimin gönderdiğini gösteren başka bir şey yok. Bir yanımla onu açmak istemiyorum.

Bu durum tuhaf ve içgüdülerini dinlemeden bugün bulunduğum yere gelemezsin. Ve şu anda içgüdülerim bana beklememi ve bunu avukatıma açtırmamı söylüyor.

Belki içimdeki ateş, belki de sakın olmamı söyleyen Noel ruhu, ama yine de zarfı açıyorum.

Ve hemen bırak.

Kalbim durur, nefesim boğazımda kalır. Sanki ocaktaki sıcak tavaya dokunmuşum gibi çığlık atar ve elimle ağzımı kapatırım.

Hayır... bu olamaz...

Yerde, benim ofisimde çekilmiş, bacaklarım açık, Blake'in başı bacaklarımın arasında duran bir fotoğrafım yatıyor...

Panik. Tek hissedebildiğim bu. Saf, katıksız bir panik içimi kaplıyor.

Şirketimi yönetmeden önce de korkunç durumlarla başa çıkmıştım. İhanet, yalanlar, casusluk, ama her zaman iş ile ilgiliydi. Asla kişisel değildi.

Bunun gibi değil.

Titreyerek eğilip fotoğrafı tamamen çıkarıyorum. Bir kağıt parçası da onunla birlikte geliyor.

Yarına kadar 5 milyon dolar. Yoksa bu fotoğraf internete düşecek.

Altında bir hesap numarası ve banka kodu yazıyor.

Hepsi bu. İsim yok, hiçbir şey yok.

Hemen telefonumu elime alıp Blake'i arıyorum.

Telefon çalıyor ve çalıyor, ve ben nedenini biliyorum. Tıpkı söylediği gibi benimle oyun oynuyor.

"Şimdi uygun değil, Blake..." diye mırıldanarak tekrar arıyorum. Bu sefer, üçüncü çaldığında cevap veriyor.

"Hey, patron hanım, anlaşmamız böyle değildi..."

"Biri biliyor!" diye bağırarak sözünü kesiyorum. Duvara yaslanarak kendimi tutarken kalp krizi geçirecekmişim gibi hissediyorum.

"Biliyor mu? Neyi biliyor?"

"Bizi!" Panik beni ele geçirirken tıslıyorum. "Ortaya çıktı Blake, biri biliyor ve bana şantaj yapıyor, bu ortaya çıkarsa kariyerim biter..."

"Sakin ol," diyor bana, sesi güçlü ve emredici. Kendimi aşağılanmış hissetmem gerekirdi, ama şu anda ihtiyacım olan şey tam da bu. Onun kendine güveni, beni karanlık, karanlık bir umutsuzluk okyanusuna sürüklenmekten alıkoyan bir çapa gibi. "Derin nefes al. Yirmi dakikaya orada olacağım."

Telefonu kapatıyor ve ben başımı duvara yaslıyorum. Bacaklarım titriyor, bu yüzden yere uzanıyorum. Soğuk mermer gerçekten yardımcı oluyor.

Tabii ki, yirmi dakika sonra kapı çalınır. Telefonumu kullanarak kapıyı açarım ve Blake içeri girer, doğruca bana doğru gelir.

Eğildi ve gözleri beni o ana bağladı, sadece ona odaklanmamı sağladı. *Sen benim kurtuluşumsun.*

"Geldin..."

"Tabii ki geldim, aptal," diyor ve bana ilk kez tam, sınırsız bir gülümsemeyle bakıyor. Elimi eline alıyor ve sıkıyor. "Şimdi bana ne olduğunu anlat."

Söyleyemiyorum bile. Sadece yanımda, fotoğrafın ve notun bulunduğu yeri işaret ediyorum.

Blake onları alır. Onları incelerken gözlerini izlerim. Tek tepki, gözlerini kısmasıdır — hepsi bu. Keşke ben de öyle olabilsem.

"Bunu kim gönderdi?"

"Bilmiyorum," diye kekeleyorum. "Kapının altından sokulmuş. Kim olduğunu görmek istedim ama..."

"Sakin ol, Kathryn," diyor, diz çöküp beni kollarına alıyor. "Derin nefes al. Her şey yoluna girecek."

Onun sözleri emirdir. Ben itaat ederim.

Bumumdan nefes alıp, ağzımdan veriyorum.

Anında kendimi daha iyi hissetmeye başlıyorum. Kalp atışlarım yavaşlıyor ve adrenalinim sakinleşiyor gibi. Uzuvarımı parçalamaya başlayan şiddetli soğukluk kayboluyor ve Blake'in güçlü kollarında rahatlıyorum.

"Ne... yapmalıyım?" Şirketimin etrafımda çöküşünü hayal etmekten kaçınmaya çalışarak, hıçkırarak soruyorum. "Bunu bana kim yapabilir ki...?"

Blake fotoğrafı tekrar inceler, ayrıntıları arar. Gözleri lazer gibi odaklanır — bir şey bulmuştur.

"Ne? Ne buldun?"

Dudakları tehlikeli bir çizgiye dönüşüyor ve cevap vermeden önce dişlerini yalıyor. "Orada." İşaret ediyor. "Tanıdığın biri var mı?"

Parmağını takip ettim. Bir saniye boyunca hiçbir şey görmedim, sadece Blake ve benim eğlendiğimiz ofisimin camından çekilmiş bir fotoğraf...

...ama sonra...

"Aman Tanrım!" Ağzım açık kalır ve yüksek sesle nefesimi tutarım. Orada, camın yansımasında zar zor görülebilen... "Francesca..."

Demek haklıydım. Kamera sesi duyduğumu sandığımda önemsememiştim. Aslında haklıydım!

Midem bulanıyor. Kusacak gibiyim. "Sürtük," diye homurdanıyor Blake.

"Ona *büyük* bir Noel ikramiyesi de vermiştim..."

Blake parmaklarını saçlarımin arasına geçirir. Beni kendine doğru çeker, çenemi kaldırır ve öper.

Dudakları sakinleştirici gibi. Panik halim hafiflemeye başlayana kadar onun kollarında kendimi kaybedebiliyorum.

Bunu önceden tahmin etmeliydim. Ama nasıl? Francesca yıllardır en iyi asistanımdı. Hiç tartışmazdık ve ona birçok kez gelecek vaat ettiğini söylediğim. Onu gelecek yıl terfi ettirmeyi planlıyordum.

"Merak etme, Kathryn," diyor Blake, başımı nazikçe okşayarak. "Ben hallederim."

Kalbim hızla atıyor. "Onu halletmek mi?!" Başparmağım ve işaret parmağımla silah hareketi yapıyorum.

Blake kahkahalarla gülerek beni yanımdan dürter. "Öyle değil!"

"Tamam, phew," diye iç geçiriyorum, böyle bir şeyi düşündüğüm için kendimi aptal hissediyorum. "Ama bana güven, bebeğim. Ben hallederim. Bana güveniyor musun?"

Ona bakıyorum — keskin yüz hatları ve delici gözleri — hepsi bir şekilde bu kadar nezaketle bir araya geliyor.

Çok şanslıyım...

"Evet." Başımı sallıyorum. "Sana güveniyorum."

"Güzel." Gülümsüyor. "Benim olanı korurum, bebeğim. Ve *sen* benimsin."

Kaldırımda yürürken, kar taneleri yağın mükemmel bir akşam. Büyük kar taneleri her yere düşüyor ve sokaklara, insanların New York'ta kış denince akıllarına gelen tipik kartpostal görüntüsünü veriyor.

Noel neşesinin beni terk etmesi biraz ironik. Bu gece bir görevim var. Başarısız olamayacağım bir görev.

Eski bir apartmanın önünde durup telefonumu kontrol ediyorum. Evet, burası.

Kathryn bana Francesca'nın adresini verdi. Burada olacağını söyledi. Görünüşe göre, pek sosyal biri değil ve ailesi yok.

İkinci kattaki yatak odasından bir ışık sızıyor ve ben başımı sallıyorum. Patronuna şantaj mektubu bıraktıktan sonra evde oturmak mı? Bana pek doğru bir hareket gibi gelmiyor.

Biri ön kapıyı açık bırakmış, ben de içeri girip merdivenleri çıkıyorum.

Sakin ol... sakın ol... kendime sürekli bunu söylüyorum. Kanım kaynıyor ama planımın işe yaraması için sakinleşmem gerekiyor.

Francesca'nın dairesinin kapısına yaklaşırken nabzım hızlanıyor, kulaklarımda davul gibi güm güm atıyor.

O benim kraliçemi incitmek istiyor. Onu mahvetmek istiyor.

Cebimden yumruğumu çıkarır, nefes alıp kapıyı sertçe yumruklarım. "Başlıyoruz..."

İçeriden hafif bir nefes sesi geliyor, ardından ayak sesleri duyuluyor.

"Evet, merhaba?" Francesca'nın sesi içeriden temkinli bir şekilde geliyor. Sırtımı dönüyorum, böylece gözetleme deliğinden bakarsa yüzümü görmeyecek.

İşte geliyor, bu işin başarılı olup olmayacağını belirleyecek kumar.

"Francesca Morgan'a bir teslimatım var."

"Oh, oraya bırakabilirsiniz, teşekkürler."

Gülümsüyorum. Hepimiz gibi, Fran da postayla gelecek son dakika Noel hediyesini bekliyor.

"Üzgünüm, ama imza almam gerekiyor."

O iç çeker ve kapının kilidinin açıldığını duyarım. "Tamam, sorun değil..."

Kapı açılır ve ben dönerim. Beni görür ve şoktan gözleri büyür.

Bana kapıyı kapatmaya çalışır, ama ben kapıyı kapatamadan dairesine girerim.

"İmdat!" diye bağıyor, bir hayalet gibi çığlık atıyor. "Yardım edin!"

"Fran, sakın ol," diyorum, ondan biraz uzaklaşarak. "Sana zarar vermek için burada değilim."

"Tabii ki incitmeye geldin!"

Elini uzatıp tezgahın bir şey kapar ve bana doğru uzatır, sanki yaklaşırsam onunla bana vuracaktı gibi. Bir rulo ambalaj kağıdı.

Ben sadece ona bakıyorum ve o ne yaptığını fark edince neredeyse gülüyor.

"Fran, fotoğrafı biliyorum. Kathryn'e verdiğin mektubu." Yüzü şaşkınlıkla buruşur. "Ama... nasıl?"

"Yansıman. Camda yansıman gördüm."

Yenilgiye uğramış bir ifade belirir yüzünde. Ambalaj kağıdını düşürür ve bir destek kolonuna yaslanarak gözlerini kapatır.

"Kahretsin..."

"Merak etme," diyorum ona. "Kathryn bilmiyor. Şu anda muhasebecisiyle parayı hesabına en iyi şekilde nasıl aktarabileceğini konuşuyor."

Gözleri birden açılır. Aniden, söylediklerimle ilgilenmeye başlar.

"Ciddi misin? O zaman burada ne işin var?"

"Şey." Gülümserim ve tezgâhın önündeki tabureye otururum.
"Sana sormak istedim... neden sadece beş milyon istediniz?"

Fran kaşlarını çatıyor, sonra yavaşça yanıma oturuyor. Yüzündeki ifadeyi izliyorum. Sanki saatin tik taklarını izliyorum gibi; zamanın geçişiyle birlikte hareket eden küçük, kademeli hareketler.

"Neden sadece beş milyon istedim?" diye tekrarlar.

"Doğru."

"Yani... iyi bir rakam gibi göründü. Beş milyon çok para."

Kabul ederek başımı salladım. "Öyle, ama Kathryn çok daha değerli. Ondan kesinlikle daha fazlasını elde edebiliriz."

"*Biz mi?*" Francesca, her zamankinden daha şaşkın bir ifadeyle soruyor.

Ona gülümsüyorum, neden burada olduğumu anlamaya başladıkça gerginliğin arttığını hissediyorum.

Bacağı şimdi titriyor, topuğu yere vuruyor. Heyecanlı. Gözlerinde dolar işaretlerini neredeyse görebiliyorum.

"Fotoğraftan da gördüğün gibi, Kathryn ve benim... *bir ilişkimiz var*" diye açıklıyorum.

"Tabii ya," Francesca burun kıvrıyor. "Sana bakışlarından anlayabilirdim."

"Fotoğrafı çekmeyi de bu yüzden düşündün, değil mi?"

"Evet." Başını sallıyor.

Ellerim karıncalanıyor. Şimdi Kathryn'i düşünüyorum, evde kanepede oturmuş, Noel battaniyesine sarılmış.

Eğer bu konuşmayı duyabilseydi...

"Peki Fran, Kathryn'e şantaj yapmadan önce bana gelmeyi düşünmedin mi?"

Fran tekrar kaşlarını çatarak düşünmeye başladı. "Neden s a n a gelmek isteyeyim ki?
Sen onunla birliktesin."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "İlişkisi mi? Lütfen. Ben de seninle aynı sebepten Kathryn'le birlikteyim. Para!"

Bana bakıyor ve sonunda anlıyor. *İşte bu kadar, kızım.*

"Bekle, yani sen... benimle aynı planı mı yapıyordun?" Sadece başımı sallarım. "

"

Yine başımı sallıyorum.

Bu sefer Fran kahkahalara boğulur. "Vay canına, dostum! Bu... bu çok harika! Birlikte çalışıp o kaltaktan daha fazla para koparmak mı istiyorsun?"

Gülümseyerek, ona yaklaşıyorum. "Sana bir şey sormak istiyorum, neden ona şantaj yapıyorsun? Sana iyi para ödüyor, değil mi? Ve seni terfi ettirmeyi planlıyor."

Fran'ın tepkisine bakılırsa, sanki dünyanın en saçma sorusunu sormuşum gibi.

Ayağa kalkar ve dairesini işaret ederek ellerini sallır. Daire minimalist ama yaşanabilir. Ve benim aksime, oda arkadaşıyla paylaşmak zorunda değil.

"Şu yere bak!" diye alaycı bir şekilde diyor. "Kathryn'in evini gördün mü? Sanki bizim yaşadığımız evrenin dışında başka bir evrende yaşıyor!"

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum..."

"Tabii, bana güzel bir Noel ikramiyesi verdi, ama *çok daha fazlasını* da verebilirdi."

Şu anda öfkeden titriyor ve masaya gidip bir tabak alıp duvara fırlatıyor. Tabak parçalanıyor.

"İstese kaç tabak alabileceğini biliyor musun? Bu binayı bile satın alabilir, ama Noel ikramiyesinin yeterli olduğunu mu düşünüyor?"

Yine başımı sallıyorum. "O zaman düşündün ki, neden onu şantaj yapıp biraz daha para almayasın ki?"

"Aynen öyle!"

"Akıllıca." Gülümserim ve ayağa kalkarım. "Dinle, şimdi gitmem gerek. Kathryn'e dairemde birkaç şey alacağımı söyledim ve yakında dönmezsem şüphelenir."

"Gördün mü?" Fran içinden küfrediyor. "O kaltak *seni* de kontrolü altına almış."

"Evet..." diye cevap veriyorum, gülümsememeye çalışarak. *Ne kadar yanılıyorsun.*

Kapıyı açtım ama dışarı çıkamadan Fran yanıma gelip kolumdan tuttu. "Peki... Benden haber alacak mısın? Takım kurma konusunda?"

Francesca'nın bu kadar kısa olduğunu şimdiye kadar fark etmemiştim. "Evet, haber vereceğim."

Kapıyı arkamdan kapatırken gözleri parlıyor — elde edeceği tüm zenginliklerin düşüncesiyle ışıltıyor.

KATHRYN, ben onun evine geri döndüğümde kapıyı açıyor. Onu kollarımın arasına alıp sallıyorum ve üzerine kar serpiyorum.

"Hey!" diye itiraz ediyor. "Bu hiç hoş değil!"

İkimiz de gülüyoruz, onu kollarımın arasına alıp kanepeye taşıyorum. Ceketimi çıkarıp bir kenara attığımda bana umut dolu gözlerle bakıyor.

"Ee?" diye sorar. "Kabul etti mi?"

Cebime uzanıp telefonumu çıkarırım. Kayıt uygulaması hazırdır. Gülümsayarak oynat düğmesine basarım.

"Bekle, yani sen... benimle aynı planı mı yapıyordun? Onu suçlayacak fotoğraflar çekip şantaj yapmak mı?"

Kathryn'in gözleri büyüdü, sonra rahatlamayla doldu.

"Bunu polise götüreceğiz ve o da artık seni rahat bırakacak."

Şimdi gözyaşları akıyor, kolları bana doğru uzanıyor. Kaydı kapatıyorum ve üstüne uzanıyorum, sert vücudumu onun yumuşaklığına bastırıyorum.

Buna alışabilirim — burada onunla yatmak, ikimizin de dünyayı ele geçirmeye hazır olduğunu hissetmek.

Hiçbir şey bizi durduramaz. Ne şimdi, ne de sonsuza kadar.

"Teşekkürler, Blake," diye mırıldanır. "Ama... neden?"

Sorusu beni şaşırtır ve ona tuhaf bir bakış atarım. "Neden? Neden ne?"

"Ben sadece... neden benim için böyle bir şey yapasın ki?"

Gülümsemeden edemiyorum. Gözleri çok itaatkar, çok hassas. Ona söylemek istediğim şeyi söylemek için bir zaman varsa, o da şimdidir.

"Bu çok açık değil mi, Kathryn? Seni seviyorum."

Ağzı açılır ve dudaklarından yumuşak bir nefes çıkar. Eğilip dudaklarına nazikçe öperim, ona daha önce hiç vermediğim yeni bir öpücük

Bu öpücük vaatlerle doludur. Sonsuza dek sürececek bir vaat.
"Ben de seni seviyorum Blake. Seni seviyorum."

DIŞARIDA KAR YAĞIYOR, ağaç ısıll ısıll parlıyor ve hediyeler ağacın altında paketlenmiş olarak duruyor. Kathryn ve ben kanepede birbirimize sarılıp Noel müziği dinliyoruz. Her şey daha mükemmel olamazdı.

Bu sabah işleri başlatmak için ne kadar erken kalktığımı düşünürsek, bu çok iyi bir şey.

İşim bana yemek pişirmek için fazla zaman bırakmıyor — ya da annem vefat etmeden önce onunla birlikte yapmayı çok sevdiğim gibi pasta yapmak için — bu yüzden bir saatimi ayırıp Blake ve kendime Noel kurabiyeleri yaptım. Onları ev yapımı krema ile süsledik.

Blake'in "pis dairesinde" değil, benim evimde kutlama yapmaya karar verdik.

O da bana daha fazla ışık asmamda yardım etti ve benim ulaşamadığım ağacın tepesine son süsleri astı.

O eğilip yanağıma öpücük kondurduğunda, onun hayatıma girmesinden bu yana hayatımın ne kadar değiştiğini fark ettim.

Artık farklı bir kadıyım.

Hayır, bu doğru değil. Ben eskisiyle aynı kadıyım, sadece gizli tarafım ortaya çıktı, Blake'den önce var olduğunu bile bilmediğim bir taraf.

Bana baktığında, kalbim şöminede çitirdayan ateş gibi bulanık ve sıcak oluyor.

"Beni seviyor musun?" diye soruyorum. Hiç şüphem yok; sadece onun bunu söylemesini istiyorum.

"Sevdiğimi biliyorsun." O da gülümsüyor. Ona bakıyorum ve o hemen anlıyor. "Seni seviyorum, Kathryn. Mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller," diye gülerek cevap verip, dudaklarımı öpücük için açtım.

Bana öpücük vermek için eğildiğinde, tıpkı filmlerdeki gibi, yanındaki telefonu titrer. İkimiz de inleriz.

"Ailem olmalı," diye cevaplar ve telefona uzanır. "Evet, onlar."

"Cevap vermelisin."

"Uzun sürmez. Onlara selam söylememi ister misin?"

Aslında nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Blake onlara benden bahsetmiş mi, onu bile bilmiyorum. "Şey..."

"Merak etme." Gülümser ve cevap verir. "Merhaba anne. Merhaba baba."

İçimde bir şeyler değişiyor. İnsanların telefonla ebeveynleriyle konuştuğunu daha önce duymamış değilim. Ama nedense, Blake'in ebeveynleriyle rahatça konuşmasını duyduğumda, içimde derin bir acı hissediyorum.

Ailemin kaybını atlattığımı sanıyordum. Noel'i bu kadar çok sevmememin ve ondan kaçınmamın nedenlerinden biri de bu. Kutlayacak bir ailem olmaması canımı yakıyor.

Ama şimdi, Blake'in annesi ve babasıyla konuşmasını dinlerken merak ediyorum... *Bir gün bu ailenin bir parçası olabilir miyim?*

Bu duyguyu hissettiğim için neredeyse suçluluk duyuyorum — sanki bana ait olmayan bir şeyin parçası olmak için can atıyormuşum gibi. Ama ben Blake'in çocuğuyum, değil mi?

"Evet, anne," dediğini duyuyorum. "Sen ve babam Florida'da güneşin tadını çıkarıyor musunuz?"

Bir suçluluk duygusu beni sarar.

Blake'in benim yüzümden Noel tatili yapamayacağını duyduktan sonra, ailesi Yeni Yıla kadar Florida'ya tatile gitmeye karar verdi.

Ben olmasaydım, bu akşam onları güzel bir akşam yemeğine davet edecektik.

"Evet, ben de seni seviyorum anne," dediğini duydum. "Babama yarın tekrar arayacağımı söyle. Şimdi nişanlımla vakit geçirmem lazım."

Kalbim yerinden çıkacak gibi. Neredeyse pantolonumdan fırlayacağım.

Az önce düşündüğüm şeyi mi söyledi?

O telefonu kapatıp ayağa kalktığında tüm vücudum gerginleşir. Güçlü elleri benim ellerimi kavrar ve beni ağacın yanına götürür. Ben tepki veremedenden, önümde tek diz çöker.

"Aman Tanrım..."

Bir prens gibi gülümseyerek, ağacın altından küçük bir paketi çıkarır ve bana uzatır.

"Kathryn, seninle tanıştığımdan beri hayatım eskisi gibi değil. Sadece stajımı bitireceğim sanıyordum, ama sonra her şey değişti."

Bu gerçekten oluyor mu?

"Kontrol bende olabilir, ama seni gördüğümde, sana sarıldığımda, öptüğümde ve seninle seviştiğimde hissettiklerim üzerinde hiçbir kontrolüm yok."

Eriyorum. O bana bu kadar güçlü bir şekilde bakarken gözlerim yaşlarla doluyor. Bakışları bana şüphesiz ki bu adamın hayatımı emanet edebileceğim bir adam olduğunu söylüyor. Beni asla hayal kırıklığına uğratmayacak bir adam.

Parlak kırmızı kağıda sarılmış, yeşil kurdeleyle bağlanmış hediyeye bakarken ellerim titriyor.

Profesyonelce yapılmış gibi görünüyor, ama Blake'in kendi yaptığı olduğunu biliyorum. Yapamayacağı hiçbir şey yok.

"Açmamı ister misin?" diye soruyorum, sesim titriyor.

"İstersen," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor.

Kalbim hızla atarken, kurdeleyi yavaşça soyup, tırnağımla dikkatlice bandı kesiyorum. Bu ambalaj kağıdını saklamak istiyorum.

Kağıt geri düştüğünde, nefesim kesiliyor. İçinde ne olduğunu biliyordum sanırım, ama görmek bambaşka bir şey.

Bir mücevher kutusu. Öyle süslü püslü bir şey değil, ama kutuyu açtığımda neredeyse yıkılıyorum.

En güzel nişan yüzüğü keçe tabakasının üzerinde duruyor ve bana en muhteşem gelecek gibi parlıyor.

Kutu gibi, yüzük de mütevazı ve bunun Blake'in şu anda karşılayabileceği tek şey olduğunu biliyorum. Ama bu benim için önemli değil. Çok güzel. Bin karatlık bir yüzük ya da platin bir yüzüğe ihtiyacım yok; sadece

ona ihtiyacım var. Ve her gün parmağımnda bunu takarak dünyaya onun olduğumu göstermek, hayatımın en büyük ayrıcalığı olacak.

"Kathryn Emily Meyer," diyor Blake, sesi çok güçlü ve sakin. "Beni en mutlu adam yapar mısın..."

"Evet," diye bağıyorum, o daha cümlesini bitirmeden. "Tabii ki yaparım!

Evet!"

Yüzük kutusunu ona geri veriyorum, o da yüzüğü çıkarıp parmağıma takıyor. Tüm vücudum ısınır ve kollarının arasına yığılım.

Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi yakaladı, döndürdü ve sırt üstü onun altına yatırdı.

Noel ağacının ışıkları parmağımdaki yepyeni elmasın üzerinde parıldıyor. Ateş ayak parmaklarımı ısıtıyor ve Blake'in kokusu ve güçlü kolları beni sadece mükemmellik olarak tanımlanabilecek bir şekilde sarıyor.

O bana sürtünürken kalbim kulaklarımda güm güm atıyor ve bana ne kadar sert olduğunu gösteriyor.

"Pantolonunu çıkar," diyor bana. Bu bir emir — anında vücudumu heyecanla titretmeye başlayan bir emir.

Emrine uyup pantolonumu çıkarıyorum ve onun altında çıplak kalıyorum.

Gözleri, vücudumda dolaşırken parıldıyor. Eskiden bana baktığında endişelenirdim, hatta utanırdım, ama şimdi bunu seviyorum. Güç onda, ama ben de onu bir anda sertleştirebilirim.

"Bacaklarını aç."

Evet... daha fazla...

Söyleneni yapıyorum ve ona açıyorum. O zaten kaya gibi sertleşmiş durumda ve beni alırken, kalın penisıyla beni açarken gurur duyuyorum.

Beni her siktiğinde, beni ikiye böleceğinden eminim. O kadar büyük ki. Ama sonra gevşerim ve onun beni ezmesine izin veririm, neredeyse bayılana kadar sayısız orgazm yaşatır bana.

O beni doldururken, eğilip boynumu öperken, tüm vücudum sıcaklık ve zevkle titrerken derin bir nefes alıyorum.

Aynı anda hem tutku hem de hakimiyet sergileme şekli akıllara durgunluk veriyor.

Eğilip parmağını klitorisime bastırıyor ve bu kadarı yeterli. Tam doğru miktarda baskı ve ben boşalıyorum.

O beni sertçe pompalarken, amım onu sıkıca kavırıyor. Bir elimle uzanıp sehpanın ayağını tutuyorum. Diğeri ise yanağımın yanında duran elini buluyor.

O kadar sert boşalıyorum ki, onun orgazmı onu sarsarken onun sikini sağıyorum ve sıcak tohumunun içime fışkırdığını hissediyorum. Sikini sertçe kasarken dilini ağızıma bastırıyor ve beni tamamen dolduruyor.

Kollarımı ona doluyorum ve aklıma bir düşünce gelince küçük bir kıkırdama çıkarıyorum. "Hayal edebiliyor musun...?"

"Neyi hayal edeyim?" diye soruyor, ağır ağır nefes alırken.

"Sana izin verseydim?" O gülüyor. "Bu... aramızdaki tüm bu olay... asla gerçekleşmezdi."

Kaşlarını çatarak bana şakacı bir şekilde sert bir bakış attı. "Oh, olurdu."

Nasıl oluyor da her zaman ne söyleyeceğini biliyor?

"Öyle mi?"

"Tabii ki," diye cevaplar, güçlü eliyle yanağımı okşayarak. "Ayrıca, Noel ikramiyem izin günlerimi telafi etti."

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım. "Noel ikramiyesi mi?"

"Evet." O sırtıyor. "Sen, Kathryn. Sen benim Noel ikramiyemsin."

EPILOG

BLAKE

NOEL, *Beş Yıl Sonra...*

"NOEL'İ SEVİYORUM," diyor Kathryn yumuşak bir sesle, kanepede bana sokulurken.

"Ben de. Sen ve çocuklar onu muhteşem kılıyorsunuz."

Gülümsüyorum. "Sence uyumuşlar mıdır?"

"Dinleyelim."

İkimiz de başımızı tavana doğru eğip, çocuklarımız Josh ve McKayla'nın uyanık olduğunu gösteren herhangi bir ses bekliyoruz.

"Hiçbir şey duymuyorum," diyor yaramaz bir gülümsemeyle. "Ben de." Ben de sırtarak cevap veriyorum.

Kanepede otururken onu kendime çekiyorum ve dudaklarımı boynuna bastırıyorum. Kokusu artık bana çok tanıdık geliyor, sanki onunla olan hayatımın temeli gibi.

Evlendiğimizden bu yana beş yıl geçtiğine inanmak zor. Zaman su gibi akıp geçti.

İkimiz de küçük bir tören istedik ve bunu kuzeydeki bir kilisede gerçekleştirdik. Ailem uçakla geldi, ofisten bazı arkadaşlar da katıldı. Yeminlerimizi ettik, bütün gece eğlendik, sonra eve döndük ve... işimizi yaptık.

İşlerimizi...

Şu anda Meyer Enterprises'ın başkan yardımcısı olmama rağmen, bu hala değişmedi. İş yerindeyken profesyonel davranıyoruz. Ama eve geldiğimizde dinamikler değişiyor.

Ben emrediyorum, o itaat ediyor.

İş yerinde, profesyonel kıyafetlerimizi giyip milyarlarca dolarlık bir şirketi yönetirken bize bakanlar, özel hayatımızda nasıl olduğumuzu asla tahmin edemezler.

Ama biz tuhaf bir çiftiz ve ikimiz de bunu seviyoruz.

O kadar çok şey oldu ki, takip etmek zor. Kathryn Josh'a hamile kaldı ve sonra onunla ilgilenirken evde çalışmaya başladı. Sonra McKayla doğdu ve ben şirketteki iş yükünün daha fazlasını üstlenmeye başladım.

Francesca, ağır şantaj suçundan mahkum edildi ve kuzeyde yirmi yıllık cezasının on beş yılı kaldı.

Kathryn ve ben, iki harika çocuğumuz ve çoğu insanın hayal bile edemeyeceği bir cinsel yaşamımızla, adeta güçlü bir çift haline geldik.

"Eğer uyuyorlarsa," diye fısıldayarak, elimi gömleğinin içine sokup göğsünü okşadım, "o zaman bizim de biraz eğlenmemiz için bir engel yok."

Komut verici bir şekilde ayağa kalkıp ona bakıyorum. Anında gözleri yumuşuyor. Dünyada karımdan daha güzel bir kadın yok, özellikle de itaatkar olduğunda.

"Penisimi çıkar," diyorum ona. Anında eşofmanımı aşağı çekiyor ve penisimin sapını kavırıyor. Onun dokunuşundan asla bıkmayacağım. Saniyeler içinde tamamen ereksiyon oluyorum, onun içine girmek için can atıyorum.

"Em onu," diyorum ona. "*Belki* de ben de sana oral seks yaparım."

Gözleri parlar ve beni hızla ağzına alır.

Bu his karşısında inlerim — sıcaklığı, dilinin kayganlığı, başımı çevrelemesi. Bana derin gırtlak yapmayı çabucak öğrenir ve ben istemeden bile bunu yapar.

"Siktir, aynen öyle bebeğim," diye inlerim, parmaklarımla saçlarını kıvırırım.

Onun yüzünü sikmeye başlıyorum ve o kollarını arkasına bırakıyor, ağzını istediğim gibi kullanmama izin veriyor.

Eğilip gömleğini kaldırıyorum ve mükemmel göğüslerini ortaya çıkarıyorum. Hamileyken bir beden büyümüş ve bir daha hiç kaybetmemişti.

"Aminla oyna," diyorum ona.

İki kez sormama gerek yok. İnanılmaz karım pijama altını indirip, traşlı pembe yarıkını ortaya çıkarır ve orta parmağıyla klitorisini okşamaya başlar.

İnlemeleri penisimden testislerime kadar titreşiyor ve beni hemen boşaltmakla tehdit ediyor.

Beş ay boyunca akıllara durgunluk veren seks yaptıktan sonra bile, daha başlamadan beni boşaltmaya yetiyor.

"Lanet olsun, bebeğim, bekleyemem. İçine girmem lazım." Çıkarıyorum.

Boşalma. "Ayağa kalk, eğil."

O da dediğimi yapar ve o mükemmel kıcını bana sergiler. Onun güzelliğine kapılmış bir şekilde eğilirim ve her iki yanağını ısıtırım, bu da onun kanepelerine çılgılık atmasına neden olur.

Sonra sikimi amının dudaklarının arasına kaydırıyorum, tam ait olduğu yere koyuyorum.

O, onu sonuna kadar alır ve ben itmeye başladığımda kaygan duvarları benim penisi sıkıca sarar. Başparmağımı onun sıvısıyla ıslatarak, onu çılgına çeviren bir numara olan kık deliğiyle biraz oynarım.

Her itiş cennettir. Onu daha hızlı siktiğimde taşaklarım klitorisine çarpar, o bana karşı direnirken kıcının zıplamasını izlerim.

"Al şunu," diye homurdanıyorum, onu daha hızlı sikiyorum. "Al şunu, patron hanım."

Patron hanım...

Hala zaman zaman paylaştığımız küçük yaramaz şakamız. Bu bizi, onun bunun nereye varacağını bilmediği, ilişkimizin ilk günlerine geri götürüyor.

Ben biliyordum. Kathryn'in benim için doğru kişi olduğunu hemen anlamıştım.

İki seçeneğim vardı: onu benim yap ya da denerken öl, ve ikinci seçenek asla bir seçenek olmadı.

İkimizin de oraya varmamız uzun sürmedi. İkimiz de diğerinin neyi sevdiğini biliyorduk ve çok geçmeden, onun sıcak, ıslak kanalının derinliklerine gömüldüm ve bir kez daha tüm yükümü boşalttım.

"Blake!" Kendi orgazmı geldiğinde yastığa inleyerek, vücudu o kadar şiddetli titriyor ki neredeyse benden kayıp düşüyor.

Ama onu sıkıca tutup üstüne çöküyorum, ikimiz de boşalırken onu orada sabitliyorum, penisim olabildiğince derine girmiş durumda.

Ağır ağır nefes alırken, bacaklarının arasına uzanıp klitorisini sıkıyorum, bu da onun sıçramasına neden oluyor.

"Vay canına, çok hassassın," diye kıkırdar.

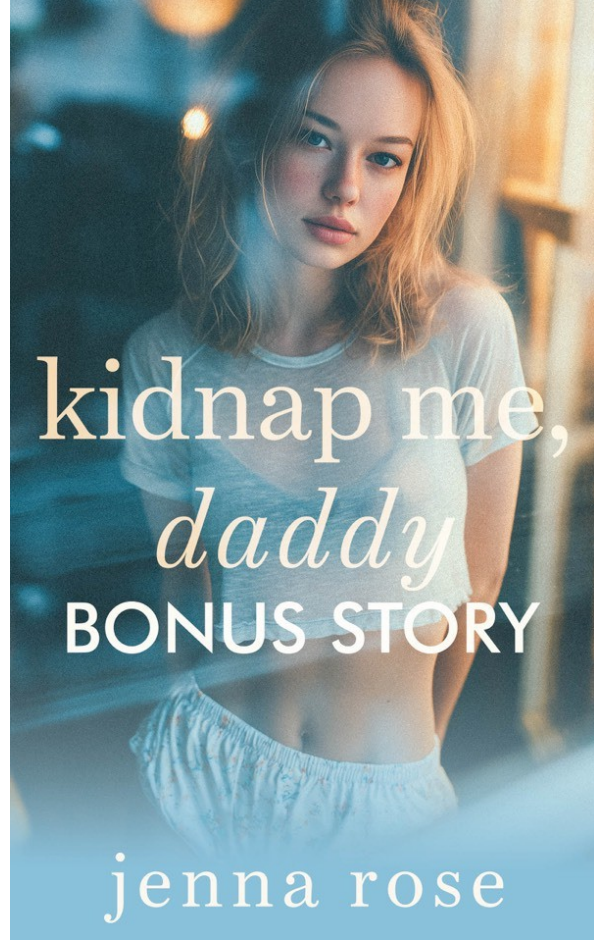
"Bana ait olduğunu söyle. Bana ait olduğunu ve sadece bana ait olduğunu söyle."

Ona bunu söylediğimde çok hoşuna gidiyor ve ben de onun cevabını duymayı seviyorum. "Ben seninim Blake. Sadece seninim."

SON

BONUS HİKAYE

[BURAYA TIKLAYIN](#)

"Kidnap Me, Daddy!" kitabından ÜCRETSİZ bonus hikaye için

"Kidnap Me, Daddy"yi henüz okumadınız mı?

[BURAYA TIKLAYIN!](#)

"MAFYA PATRONUNUN SAHİBİ"NDEN BONUS BÖLÜM

ABARTILI, MAFYA, ANINDA AŞK

Viktor ve Bella

VIKTOR (MAFYA PATRONUNUN SAHİBİ)

BÖLÜM

Artık hiçbir şey hissetmiyorum. Neşe, aşk, korku ve kesinlikle merhamet.

Bu, seçtiğim hayatın bir sonucu. Otuz sekiz yaşındaki bir mafya patronu olarak, çoğu erkeğin hayal bile edemeyeceği şeyler yaptım. Gangster dizilerinde ve filmlerinde "havalı" buldukları şeyler.

Çoğu erkek korkaktır. "Medeni" toplumun ürünleridir. Testosteron yok, cesaret yok ve kesinlikle hırs yok. Yatak odalarında oturup, kendilerine ilgi göstermiyormuş gibi davranan çevrimiçi kızlara para bağışlıyorlar.

Ben ise kemik ve kanla bir krallık kurdum — yoluma çıkabileceklerini düşünen erkeklerin cesetleriyle. Hayatta bir şey istiyorsan, onu almalısın. Ve ben aldım.

Ama şimdi New York'taki Billionaire's Row'a bakan penthouse'umda otururken sıkılıyorum.

Sayısız yarı çıplak kadın etrafımda dans ediyor, şampanya şişelerini sallıyor, burunlarının altında beyaz tozlar var, pahalı topuklu ayakkabılarıyla adamlarıma tekme atıyor, adamlarım da onları alkışlıyor.

Sadece gücümün, servetimin bir başka soğuk, ruhsuz gösterisi.

Bunu *ben* gerçekleştirdim. Bunu *ben* inşa ettim. Ve içten içe parçalanmamın sebebi de *benim*.

Anton, benim numara bir yürüyor yürüyor bana
benim sandalyeye saygıyla bekler, sonra
konuşur.

"Yine Seth Rossi. Bu haftaki faizleri karşılayamıyor."

Tabii ki ödeyemez. Seth gibi adamlar beni iğrendiriyor.

Kumar oynayabileceklerini, maaşlarını kadınlara ve uyuşturucuya harcayabileceklerini ve sonra benim gibi adamlara gelip kendilerini kurtaracaklarını sanıyorlar. Adlarını hatırlayamadıkları azizlere dua ediyorlar ve Tanrı'ya iyi adamlar olduklarına yemin ediyorlar.

Ama bu şehirde, *Tanrı benim* ve affetmek benim doğamda yok.

Anton boğazını temizledi. "O, teminatla geldi."

Teminat her şey olabilir. Saatler, arabalar, evlerin tapuları.

Ama Anton'un gözlerindeki bakıştan bunun farklı olduğunu anlayabiliyorum. "Ne tür?"

Bir süre duraksar. "Kızı."

Donup kalırım, sanki aklını kaçırmış gibi bir numarama bakarım.

"Doğru mu duydum?" diye homurdanırım. "Bu hasta piç, borcunun teminatı olarak *kızını muhtemelen* getirdi mi?"

Anton gözlerimde yükselen öfkeyi görebiliyor. Odanın diğer ucundaki birkaç adamım bile sesimdeki tehdidi duyuyor ve buraya bakıyor.

"Ona ilgilenmeyeceğini söyledim, ama sonra onu gördüm ve..."

Sesi giderek azalır ve gözlerini kaçıır. Kanım kaynamaya başlar. kaynamaya başlıyor.

"*Ne olmuş yani!?*" diye bağıriyorum, yumruğumu masaya vurarak viski yere düşüyor.

Nefes alır. Anton, yıllardır bana sadakatle hizmet eden soğukkanlı bir katildir. Onu korkutabilecek tek kişi benim.

Ama Anton neden kızgın olduğumu biliyor. Ben acımasız bir piçim, ama uzun zaman önce koyduğum bir kuralım var:

Çocuklar ve kadınlar yok.

"Bu orospu çocuğu," diye homurdanarak başımı sallarım. Ayağa kalkarım. "Onu ofisime getir."

Anton başını sallar, ben de sarhoşların arasından geçerek özel alanıma açılan büyük, karanlık çift kapıya doğru ilerlerim.

Buraya benden başka kimse girmez. Duvarlar paha biçilmez tablolarla kaplıdır, çoğu insanın ömür boyu kazanabileceğinden daha fazla para içeren bir kasa ve bir rapçinin gözlerini kamaştıracak kadar değerli mücevherler vardır.

Anton içeri girmeden önce oturmaya zar zor vakit buluyorum.

Seth Rossi onun arkasında, şimdiden korkmuş bir halde duruyor. Ağzımı açıp ona küfür etmek üzereyim ki, o anda o içeri giriyor.

Ve tüm dünyam değişiyor.

Sıcak kestane rengi saçları ışıkların altında parıltıyor, omuzlarına dökülüyor, üstünün geniş yakası sayesinde omuzlarından biri çıplak. Onu içime çekerek izlerken, içgüdüsel bir sahiplenme duygusu beni anında ele geçiriyor.

Ben bir canavar olabilirim, ama o tam bir tanrıça.

Gözlerim onun vücudunu tararken pantolonum daralıyor. On dokuz yaşından büyük olamayacak bir kızın acımasız kıvrımları. Günlerce uzayan bacaklar, gömleğinin kumaşını gerginleştiren büyük göğüsler ve içimde ilkel bir dürtü uyandıran kalçalar - uzun zaman önce gömdüğümü sandığım bir dürtü.

O tek kelime bile etmedi, ama ben şimdiden ona bir bebek yapmak istiyorum.

Tanrı aşkına bana ne oluyor böyle?

Kadınlar bana bunu yapmaz. Aslında, beni sıkıyorlar.

Dışarıdakiler benim için değil, erkeklerim için buradalar.

Ama bu kıza baktığımda, güzelliği beni hipnotize ediyor ve tüm hayatımın değiştiğini fark ediyorum.

Kalbimde bir kıvılcım hissediyorum, o kalp ki öldüğünden emindim. Bu kız benim geleceğim. Ve sanki kalp masajı gibi, beni hayata döndürdü.

"Patron, bu Isabella," diyor Anton. "Isabella, bu Viktor Morelli, patron..."

Bir anda ayağa kalkıyorum, Seth'i boynundan yakalayıp kırmaya hazır hale geliyorum. Ne tür bir baba, melek gibi kızını benim gibi bir şeytana rehin olarak sunabilir?

"Ciddi misin lan?" diye bağıryorum. "Paran yok diye onu bana mı getirdin?"

Kapılar hala açık. Sesim yüksek. Adamlarım beni duyabiliyor ve kızların da bakışlarını üzerime çekiyorum.

Seth'e pislik olduğu için küfür etmek istiyorum, ama korumam gereken bir itibarım var. Patron olarak, soğukkanlı olmalısın, yoksa sırtına bıçak saplanır.

Yavaşça, içimdeki her şey onun kafatasını kırmak istemesine rağmen, boğazını bıraktım.

"Üzgünüm, Viktor..." diye inledi, bana bakamadan. Bahislerden para kazanıyor olabilirim, ama bu kumarbaz pislikler gerçekten sinirimi bozuyor. "Saygısızlık etmek istemem, ama param yok. Düşündüm ki belki..."

İşte bu. Önemli an.

Herkesin gözleri üzerimde ve bu orospu çocuğuna haddini bildirmek istesem de yapamıyorum. Burada yapabileceğim tek bir şey var.

"Bana kızını vermek mi istiyorsun? Öyle mi?"

Ona bakıyorum ve gözleri neredeyse benimkilerle aynı seviyede.

En üstte olmak fedakarlık yapmak demektir ve bu fedakarlıklardan biri de kadınlar olmuştur. Hayatımda güvенеbileceğim, bir aile kurabileceğim bir kadın hiç olmadı.

Kime güvенеceğime dikkat etmeliyim. Ama önümdeki bu meleğe bakarken, kalbim komadan uyanıyor ve bana bağılıyor.

O, aradığım kadın...

Küçük elleri titriyor. Geri kalanı da öyle.

Tabii ki öyle. Bu kasabayı ben yönetiyorum ve onun aşağılık babası onu bana satmaya çalışıyor.

"Hey, melek," diye fısıldıyorum, çenesini kaldırarak gözleri benimkilerle buluşsun.

Muhteşem. "Korkma. Sana zarar vermeyeceğim."

Seth konuşmaya başlar, ama parmağımı kaldırırım ve o kağıt gibi katlanır. Isabella'nın yüz hatları bu ofis için, hatta tüm çatı katı için fazla masum. Fantastik bir kitaptan çıkmış bir peri gibi, gözleri iri ve masum.

Adamlarımın da ona baktığını biliyorum, bu da beni beni çileden çıkarıyor.

Lanet olası gözlerinizi ondan çekin!

Hiçbiri onu hak etmiyor. Kahretsin, ben bile onu hak etmiyorum.

Ama bu beni durdurmayacak. Onu elde edeceğim. Ne olursa olsun. "Kaç yaşındasın?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

Sesi rüzgârda çal an rüzgâr çanları gibidir. "Sekiz on sekiz,

efe

ndi Efendim mi? Bu kelime kanımın merkezime hücum etmesine neden m." oluyor.

Babası ona böyle demesini söylemiş olmalı, bana saygı göstererek hitap etmesi için.

ama bunu bilmek, bunun üzerimde yarattığı etkiyi değiştirmiyor.

"Bana efendim demek zorunda değilsin, tatlım," diye onu teselli ediyorum. O da başını sallıyor, saçları güzel yüzüne düşüyor. Bu bomba gibi kadına kıyasla, duvarımdaki sanat eserleri tam bir çöp.

Olanlara inanamıyorum. Hiçbir kadın benim üzerimde böyle bir etki yaratmamalı. Ama gözlerimi ondan ayıramıyorum. Seksi olabilir, ama ağzımın suyunu akıtan, kiraz gibi üstünde duran masumiyetidir.

Siktir. Eminim hala bakiredir... tatlı ve benim için hazırdır.

Şok gibi, zihnim onun yaşındaki erkeklerin ona asılmaları, onu evlerine davet etmeleri, arabalarının arka koltuğuna oturtmaları, çıplak fotoğraflarını göndermeleri gibi düşüncelerle doluyor ve içimde öfke kabarıyor.

Ona fısıldamak için ağzımı açtım, ama sonra Anton'un boğazını temizlediğini duydum ve gerçekliğe geri döndüm.

"Anlaşma tamam, Seth," diye hırıliyorum, gözlerim kızına sabitlenmiş halde. "Kızın teminat olarak. Ama borcunun affedildiğini sanma. Anladın mı?"

"Evet, efendim!" Seth, olması gerekenden çok daha heyecanlı bir sesle haykırır.

Bu adam az önce kızını bana sattı ve bundan mutlu. Ne zavallı bir insan pislği. "Şimdi defol git buradan."

"Hadi," diye bağıır Anton, Seth'i kapıdan dışarı iterek.

"Arkanıı kapatın!" diye bağıırım. Mandallar kapanır ve içimi bir rahatlama hissi kaplar.

Artık tanrıçama bakan gözler yok.

Ben cevapları olan bir adamım. Sorunları çözerim. Ve bir çözüm yokmuş gibi görünüyorsa, bir çözüm üretirim. Bu yüzden bugün bulunduğum yerdeyim. Ama bir kez olsun, Isabella'nın önünde dururken, ne yapacağımı bilmiyorum.

"Seni bana baban getirdi," diyorum. "Nedenini biliyor musun?"

Hala titreyerek başını sallıyor. "Ona borç verdin. O da geri ödeyemiyor."

Ağzımın köşeleri yukarı doğru kıvrılıyor. Korkuyor, ama akıllı ve cesaretini gösteriyor.

Ona yaklaşıyorum.

Kokusu cennet gibi ve vücudu benim 1,98 metrelik iri yapıma kıyasla minicik. Bu kız için yapmayacağım hiçbir şey yok. Bundan sonra onun olmasını istediğim tek yer, tam burada, yanımda. Benim yanımda.

Vücudum onun için yanıyor. Adrenalin damarlarımdan akıyor. Yanıyorum ve hazırım. Onu almalıyım, hemen burada, hemen şimdi.

Dudaklarım açılır ve benim olanı öpmek için eğilirim.

İşte burada. Benim meleğim.

Ama ben yaklaşırken Isabella geri çekiliyor. Neredeyse fark edilmeyecek kadar az, ama benim gözlerim keskin ve bunu görüyorum.

Korkuyor ve korkmakta da haklı. Başka bir kadın olsaydı, umursamazdım.

Ama o başka bir kadın *değil*.

O benim ödülüm, hazinem, geleceğim. Ve ona korkacak hiçbir şeyi olmadığını kanıtlayacağım. Onu korumak için lanet bir trenin önüne bile atlarım.

"Sorun yok, tatlım," diye fısıldıyorum, geri çekilirken, parmaklarımdan arasından saçlarının bir tutamını nazikçe geçiriyorum. "Endişelenecek bir şey yok."

Tereddüt eder, sonra beni dizlerimin titremesine neden olan, birlikte geleceğimizi hayal etmeye başlamama neden olan o gözlerle bana bakar ve ben nefes almakta zorlanırım.

Kalbim yeniden canlanıyor, hızla atıyor, soğuk damarlarıma sıcak kan pompalıyor. Onu yatak odama sürükleyip tecavüz etmek istiyorum. Vücudunun her santimini işaretlemek istiyorum ki tüm dünya onun bana ait olduğunu bilsin.

Ama henüz değil.

Bana güvenene kadar olmaz.

Ben bir suçlu olabilirim, demir yumruklu acımasız bir piç olabilirim, ama bu prensesi elde etmek istiyorsam, *onun* da bunu istemesi gerekir.

"Hadi," diyorum ona nazikçe. "Sana odanı göstereyim."

Yoksul ve açlık içinde büyümek beni bugünkü halime getirdi, ama Isabella'nın dönüp önümde yürümesini izlerken, *gerçek* açlığın ne olduğunu hiç bilmediğimi fark ettim.

Şimdiye kadar.

[ŞİMDİ OKUMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN!](#)

Mafya Patronunun Sahibi

Babam tarafından satıldım...

New York'un en korkulan mafya patronuna, sanki bir hiçmişim gibi teslim edildim.

Viktor Morelli. Soğuk, acımasız ve karşı gelinemeyecek biri.

O bu şehri korku ile yönetiyor. İnsanlar onun yüzünden ortadan kayboluyor.

Hiç öpülmedim bile, ama şimdi yaşayan en tehlikeli adama aitim.

Beni öldürebilir.
Beni mahvedebilir.

Bana istediği her Şeyi yapabilir ve en kötüsü ne biliyor musun? Vücudum bundan hoŐlanıyor gibi görünüyor. Bana ait olduğunu bilmek kalbimi hızlandırıyor ve uyluklarımı ağrıtıyor.

Şu anda, babamın borcunun teminatı benim. Ama Viktor daha fazlasını isterse, onu durduramam. Ve bunu isteyeceğimden bile emin değilim...

Sayfalarını çevirirken heyecanlanacağınız, abartılı, karanlık bir mafya aŐkı romanı. Romanın kahramanları, yakışıklı, alfa erkek, korkutucu derecede yakışıklı bir mafya patronu ve onun hayatını deđiŐtiren masum bir bakire. Gerilim yok, aldatma yok, sadece saf takıntı ve kalbinizi ısıtacak bir mutlu son ;)

[ŞİMDİ OKUMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN!](#)

YAZARI TAKİP EDİN

Tüm özel YARAMAZ ve BAHARATLI detaylar için, posta listesine katılın!

BÜLTEN

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM